2 (38)
Boże Narodzenie
2013

Polska Parafia Katolicka Monachium

NaszaMisja

80799 München • Heßstr. 24
tel. 089/273 220 0 • fax 089/273 220 19
81735 München • Max-Kolmsperger-Str. 9a
tel./fax 089/670 999 30

www.pmk-muenchen.de

Spis treści

Drodzy parafianie 3

Niewidzialny Klasztor Jana Pawła II 4

Adwent 8

Prof. dr hab. inż. Piotr Małoszewski w Komitecie Centralnym Katolików Niemieckich (ZdK) 9

Dlaczego Kościół chrzci niemowlęta? 10

Gotteslob 14

Szopka Bożonarodzeniowa 15

Apostolski symbol wiary 17

Nicejsko-konstantynopolitańskie wyznanie wiary 17

150 lat procesji ze światłami w Lourdes 18

Lista dzieci I komunijnych w Polskiej Parafii Katolickiej Monachium w 2013 r. 19

Kościół a objawienia w Medjugorie 20

Podział administracyjny Kościoła katolickiego w Polsce 25

Spacerem po Monachium - Pałac Nymphenburg 26

Nowi błogosławieni męczennicy redemptoryści z Hiszpanii 28

Święci pośród nas - Św. Walburga 30

Sanktuaria bawarskie - Bogenberg 32

Pielgrzymka Polskich Misji Katolickich w Niemczech do Ziemi Świętej w Roku Wiary 34

Wydarzenia parafialne 37

O tym warto pamiętać 50

U nas w Misji 51

NaszaMisja

Wydawca: **Polska Parafia Katolicka Monachium**

✉ 80799 München, Heßstr. 24 ☎ 089 / 273 220 0 🖷 089 / 273 220 19

Nr konta parafialnego: 2179121; LIGA Bank, BLZ: 750 903 00

Spende: „Nasza Misja"

Redaktor odpowiedzialny: **o. dr Stanisław Pławecki CSsR**

Redakcja: **dr Barbara Szablowska-Małoszewska, o. Tomasz Sadowski CSsR**

Zdjęcia: Dariusz Arsan, Ewa Bednorz, Agnieszka Bill, Alicja Breit, Ewelina Charłaszów, Ewa Dudek, Hubert Karolak, Lidia i Robert Łomniccy, Barbara Małoszewska, Jan Małoszewski, Barbara Menhard, Beata Modzelewska-Kowalewska, Marcin Niedobecki, Klaudia i Piotr Pollok, Teresa Wilgocka. *Ostatnia okładka:* Piotr Pollok.
Autorzy pozostałych zdjęć nieznani. Redakcja zastrzega sobie prawo do adiustacji tekstów.
Nasza okładka: Antonio Correggio – Święta Noc

Drodzy Parafianie
Drodzy Czytelnicy „Naszej Misji”

Trzy razy w roku liturgicznym świętujemy narodzenie: Boże Narodzenie (25 grudnia); narodzenie Najświętszej Maryi Panny (8 września) oraz narodzenie Jana Chrzciciela (24 czerwca). Świętujemy narodzenie tylko tych trzech postaci bo mają one kluczowe znaczenie w historii naszego zbawienia.

Najbardziej uroczyście świętujemy oczywiście narodzenie Jezusa – Syna Bożego, który był od wieków oczekiwanym Mesjaszem i Odkupicielem świata. Jego narodzenie zapoczątkowało „nową erę” - erę pojednania człowieka z Bogiem. Kościół jednak nie ogranicza się tylko do świętowania samego faktu narodzenia Pana Jezusa ale czci i adoruje Go jako Boże Dzieciątko. W okresie Świąt Bożego Narodzenia ustawiamy w świątyniach szopki, w których na głównym planie jest niemowlę położone w żłóbku oraz śpiewamy ze wzruszeniem kolędy, „Jezus malusieńki leży wśród stajenki”; „Lulajże Jezuniu” itp. Czy nie jest to jednak jakiś przejaw sentymentalizmu religijnego? Przecież w centrum naszej wiary ma być „dorosły” Jezus – pełen powagi Nauczyciel i Zbawca. To wszystko prawda, ale należy pamiętać, że przecież całe życie Jezusa miało zbawczy charakter: od momentu narodzin aż po Jego Mękę, Śmierć i Zmartwychwstanie. Jeżeli adorujemy Boże Dziecię leżące w żłóbku, to dlatego, że w Nim objawiła się miłość Boga do nas, która doprowadziła Go do zniżenia się aż do tego stopnia, żeby stać się bezradnym i potrzebującym opieki i obrony dzieckiem.

Niech przeżywanie kolejnych Świąt Bożego Narodzenia będzie dla nas wszystkich doświadczeniem tej niepojętej bliskości i miłości Boga do człowieka. Niech te kolejne Święta Bożego Narodzenia przyczynią się do naszego wzajemnego zbliżenia się w postawie pokory, prostoty i miłości.

o. Stanisław Pławecki

proboszcz

Niewidzialny Klasztor Jana Pawła II

Wywiad z diakonem Martialem Codou świadkiem w procesie beatyfikacyjnym Jana Pawła II

Wizję Niewidzialnego Klasztoru diakon Martial Codou otrzymał 8 kwietnia 2005 r. w dniu pogrzebu Ojca Świętego Jana Pawła II. Tego dnia wieczorem, adorując w domowej kaplicy Najświętszy Sakrament, ujrzał twarz Jana Pawła II wyłaniającą się z hostii i przenikającą jego serce. Otrzymał wtedy natchnienie, które powstało w nim w postaci obrazu.

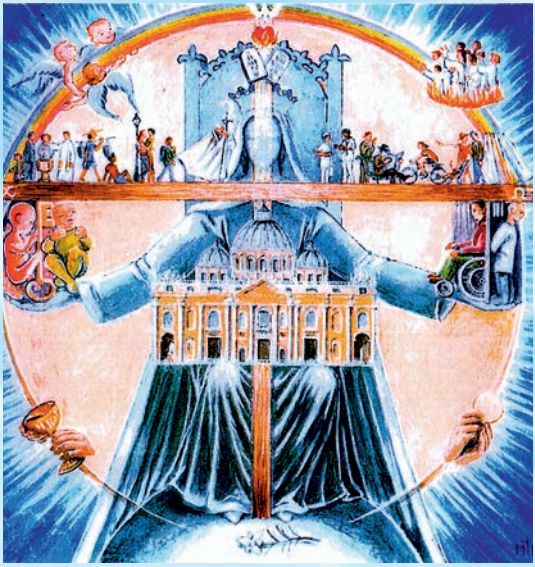

Kim był przed 8 kwietnia 2005 r. dla Pana Jan Paweł II i co zmienił ten dzień?

Nie miałem szczególnych relacji z Janem Pawłem II, widziałem go czasem w telewizji, wiedziałem, że jest bardzo ceniony przez starszych i przez młodych. I nic więcej. Objawił mi się 8 kwietnia 2005 r. i w tym momencie w moim sercu zrodziło się pragnienie, bym poznał nauczanie Jana Pawła II. Było to dla mnie wielkim pobudzeniem do wzięcia udziału w Jego szkole duchowości. Było to dla mnie, jak drugie nawrócenie. Od tamtego dnia mam wrażenie, że Jan Paweł II jest stale ze mną.

Czym jest Niewidzialny Klasztor Jana Pawła II?

Niewidzialny Klasztor zawiera przesłanie Jana Pawła II wyrażające się w szerzeniu dobra w dawaniu ofiary z siebie i w duchowej pomocy bliźnim. Ożywia go duch miłości. Kościół potrzebuje daru ludzi słabych, cierpiących, niepełnosprawnych. Takim darem był przecież Jan Paweł II, który pod koniec życia nie ukrywał przed światem swoich ograniczeń i słabości związanych z chorobą. „Niewidzialny Klasztor" to wielkie zgromadzenie modlitewne osób, które nie mieszkają razem, ale są zjednoczeni wspólną misją wstawiania się za światem i ludźmi a przez to w budowaniu dóbr duchowych Kościoła. Są w komunii z jedną misją zbawienia. Należą do nich osoby chore, cierpiące, niepełnosprawne, w podeszłym wieku. To oni ze względu na swój stan przebywają najczęściej w szpitalach, domach opieki czy nawet więzieniach.

Intuicja Niewidzialnego Klasztoru jest bar-

dzo ważna w dzisiejszym świecie ciemności jako lek przeciwko kulturze śmierci. Jego idea nie jest modna, nie jesteśmy oklaskiwani, gdy o nim mówimy.

Dlaczego Niewidzialny Klasztor swoją misją objął ludzi starszych, chorych, opuszczonych?

Na co dzień widzimy ludzi pochłoniętych codziennymi sprawami, rodziną, dziećmi. Nie mają na nic czasu, są zabiegani. Gdy przekroczą pewną granicę wieku pozostają samotni, opuszczeni przez dzieci, przyjaciół, często chorzy, z powodu choroby lub niepełnosprawności zamknięci w czterech ścianach swoich domów. Nie cieszą się życiem, mają wręcz poczucie, że są niepotrzebni. I do tych ludzi zwraca się Niewidzialny Klasztor i wzywa ich do podjęcia szczególnej misji. Mogą stać się źródłem łask dla świata, jeśli ofiarują w jego intencji swoje cierpienia przez ofiarę zjednoczoną w ich ciele z ofiarą Chrystusa. Czas choroby czy osamotnienia sprawia, że ich mieszkanie staje się Golgotą, gdzie Chrystus odnawia swoją ofiarę przez ich cierpienia. Osoby, które poświęciły się w Niewidzialnym Klasztorze odnalazły radość i cel życia. Wiedzą, że ich modlitwa, umartwienia i cierpienie ofiarowane w intencji bliźnich mają moc otwierania ich serc na łaskę Bożą i przybliży się do nich zbawienie. A my wszyscy ofiarując nasze cierpienia, łączymy się z tajemnicą Odkupienia, współpracujemy z Chrystusem w dziele Zbawienia.

Jan Paweł II powiedział w Orędziu na światowy Dzień Misyjny (1984 r.): *Musimy zapraszać naszych braci cierpiących na duszy i ciele, aby zrozumieli apostolski wymiar cierpienia i w konsekwencji nadawali swoim utrapieniom sens misyjny*.

Czy Niewidzialny Klasztor jest instytucjonalnie w jakiś sposób zorganizowany?

Niewidzialny Klasztor posiada członków klauzurowych, czyli tych którzy żyją w osamotnieniu. Mogą się oni stać członkami przez akt przyjęcia i ofiarowania swoich cierpień i słabości. Jednoczą się z cierpieniami Chrystusa i ofiarowują swoje życie za wszystkie rodziny, a szczególnie za te, które przeżywają trudności. Oprócz członków klauzurowych w Niewidzialnym Klasztorze działają osoby towarzyszące i przyjaciele tego klasztoru. Są też członkowie odwiedzający chorych, nadzwyczajni szafarze Eucharystii i szafarze Miłosierdzia. Ich wspólnym charyzmatem jest charyzmat miłości. A więc członkami Niewidzialnego Klasztoru mogą być nie tylko cierpiący. Każdy może być jego misjonarzem, bez względu na wiek. Bo każdy człowiek niesie swój krzyż, a bez krzyża nie ma zbawienia. 14 lutego 2010 r. biskup Dominik Rey uznał oficjalnie Niewidzialny Klasztor Jana Pawła II jako stowarzyszenie prywatne wiernych.

Jaka jest wymowa obrazu symbolizującego Niewidzialny Klasztor?

Widać na nim poprzeczną belkę. Jest to belka życia doczesnego. Jest niestała, może się kołysać wraz z osobami znajdującymi się na niej. Poruszają belką tak, jak poruszają się oni sami między dobrem a złem na świecie. Widziny tam postacie różnych ludzi podejmujących różne czynności w życiu doczesnym. Utrzymują się oni w stanie duchowej równowagi tylko dzięki dwóm filarom podtrzymującym belkę. Lewy filar – to małe dzieci - ofiary aborcji oraz przedwcześnie zmarłe wskutek chorób. Klucz w ręce abortowanego dziecka oznacza, że ci mali męczennicy mogą otworzyć nam serca na Miłosierdzie Boże a przez to bramy nieba. Prawy filar tworzą osoby wyizolowane z otaczającego ich świata z powodu choroby, starości, niepełnosprawności czy braku miłości. Czyli cierpiący w ciele Chrystusa. Symbolizuje ich osoba chora siedząca na wózku inwalidzkim i więzień w celi. Najmłodsi i najsłabsi są najmocniejszymi filarami, którzy podtrzymują Kościół.

Oba filary podtrzymywane są przez dłonie Maryi, gdyż jest Ona Matką najmniejszych, najsłabszych i bezbronnych.

Belka życia doczesnego i druga pionowa belka przechodząca przez kościół tworzą krzyż ukazujący drogę do nieba. Krzyż wpisany jest w wielką hostię. W jej centrum za krzyżem widać Maryję. Na jej kolanach spoczywa Kościół, który symbolicznie przedstawia bazylika św. Piotra w Rzymie. Wieża kościoła wraz z filarami również wspiera belkę życia doczesnego.

Końce poprzecznej belki łączy tęcza. Jest to stary symbol przymierza pomiędzy Bogiem a ludźmi. W szczycie tęczy znajduje się gołę-

bica, symbol Ducha Świętego, a pod nią gorejące Serce, symbol płomiennej miłości Trójcy Przenajświętszej oraz dwie tablice Prawa, które otrzymał Mojżesz. Po lewej stronie tęczy widać małe aniołki. To dusze małych dzieci. Po prawej stronie tęczy – dusze czyśćcowe. Na końcach belki wypisane są litery: Alfa i Omega. Ukazują one, że wszystko wypełnia się w Chrystusie, który jest początkiem i końcem wszystkiego.

Ciało i Krew Chrystusa dopełniają obraz. Pod lewym filarem widać wzniesiony kielich, co oznacza, że małe dzieci, które umarły przed chrztem, zostały ochrzczone w krwi Chrystusa. Znajdująca się pod prawym filarem hostia pokazuje, że cierpienia ziemskie złączone są z cierpiącym Ciałem Chrystusa.

Obraz, który zobaczyłem w mojej wizji, namalował mój brat Krystian.

Czy od razu zaczął Pan realizować wizję Niewidzialnego Klasztoru?

Realizacja wizji Niewidzialnego Klasztoru musiała poczekać jeszcze jakiś czas, gdyż prosiłem Boga o potwierdzenie tego nieoczekiwanego wezwania. Prosiłem o wsparcie modlitewne w rozeznaniu pochodzenia mojej wizji siostry Betlejemitki z La Verne i Wspólnotę Maryi Niepokalanej Królowej Wszechświata w La Garde Freinet. Wszyscy, do których zwróciłem się z prośbą o modlitwę, poparły mnie na duchu. Przekonały mnie, by udać się z misją do osób samotnych i cierpiących. Również wikariusz generalny o. Marek Aillet, późniejszy biskup diecezji Bayonne, Lescar i Oloron wyraził paparcie dla mojej misji.

Ułożył Pan modlitwę poświęcenia dla wszystkich członków Niewidzialnego Klasztoru.

Modląc się w mojej domowej kaplicy przed Najświętszym Sakramentem napisałem kilka wersetów, które dopracowała siostra ze Wspólnoty Maryi Niepokalanej Królowej Wszechświata i poprawiła moja żona. Następnie osobiście przekazałem modlitwę mojemu biskupowi Dominikowi Rey wraz z historią mojego widzenia. 25 stycznia 2007 r. ks. biskup udzielił imprimatur modlitwie poświęcenia się Niewidzialnemu Klasztorowi Jana Pawła II. Pierwszą osobą, która wypowiedziała modlitwę poświęcenia się Niewidzialnemu Klasztorowi Jana Pawła II była 86-letnia Marcela. Przebywając od dłuższego czasu w szpitalu, modliła się o rychłą śmierć. W Niewidzialnym Klasztorze odzyskała poczucie sensu życia. Mimo swojej choroby zrozumiała, że poprzez modlitwę wstawienniczą może być lekarzem dusz ludzkich.

Wspiera Pan ludzi cierpiących, samotnych, pragnących śmierci, odwiedzając ich, rozmawiając z nimi. Jest Pan misjonarzem wśród ciężko chorych, czy ta misja jest dla Pana bardzo trudna?

Trudno jest powiedzieć cierpiącej osobie „dzień dobry". Ta misja stała się dla mnie możliwa dopiero wtedy, gdy przyzwoliłem, by Jezus działał we mnie w sposób w jaki sam wybierze. Oddałem Mu rozum, pamięć, wyobraźnię, uczuciowość i ofiarowałem radość z odwiedzania chorych. Zanim wejdę do

mieszkania chorego, modlę się, by Pan szedł przede mną, a ja pójdę za Nim. To daje mi siłę, by zapukać do drzwi chorego. I trzeba dużo modlić się, by mieć tę siłę.

Czy organizuje Pan spotkania, podczas których opowiada Pan o Niewidzialnym Klasztorze?

Moją misją jest rozpowszechnienie idei Niewidzialnego Klasztoru Jana Pawła II w dzisiejszym świecie odrzucającym cierpienie. Chętnie przyjmuję wszystkie zaproszenia. W Radio Maryja France od trzech lat mam dwie półgodzinne audycje tygodniowo. Wystąpiłem w programie francuskiej katolickiej telewizji KTO. W zeszłym roku byłem w Polsce w gdańskiej parafii. Podczas jednej z Mszy św. bardzo dużo osób zostało przyjętych do Niewidzialnego Klasztoru Jana Pawła II.

Wiele osób, które przeszły formację Niewidzialnego Klasztoru szerzy jego ideę osobom cierpiącym w hospicjach. Jednym z nich jest hospicjum Jana Pawła II w Gdańsku.

Z Monachium jedziemy na rekolekcje do Gdańska a następnie na spotkanie do Katowic zorganizowane przez Apostolstwo Chorych.

Musimy mówić o Niewidzialnym Klasztorze, gdyż jest on bardzo ważny w tym świecie ciemności. Jest lekiem przeciwko kulturze śmierci. Jego idea nie jest modna w dzisiejszym świecie, nie jesteśmy oklaskiwani, gdy o nim mówimy, bo żyjemy w społeczeństwie kultury śmierci, gdzie codziennie dokonuje się aborcji i eutanazji.

Co chciałby Pan przekazać wiernym naszej parafii?

Jan Paweł II prosił o modlitwę wstawienniczą osoby cierpiące. On sam ofiarował siebie Miłosierdziu Bożemu, zaufał Bogu i zaakceptował swoje cierpienie. A moc Chrystusa ujawnia się w naszych słabościach, jeżeli cierpienie do końca przeżywane jest w miłości tak, jak to było pod koniec życia błogosławionego papieża Jana Pawła II. Niewidzialny Klasztor jest więc testamentem Jana Pawła II.

Chciałbym więc, by wszyscy wierni polskiej parafii usłyszeli przesłanie Jana Pawła II:

Wraz z Maryją, Matką Chrystusa, stojącą pod Krzyżem, zatrzymujemy się przy wszystkich krzyżach współczesnego człowieka.

Przyzywamy wszystkich Świętych, którzy w ciągu dziejów byli szczególnymi uczestnikami cierpień Chrystusa. Prosimy, aby nas wspierali.

I prosimy Was wszystkich, którzy cierpicie, abyście nas wspierali. Właśnie Was, którzy jesteście słabi, prosimy, abyście stawali się źródłem mocy dla Kościoła i dla ludzkości. W straszliwym zmaganiu się pomiędzy siłami dobra i zła, którego widownią jest nasz współczesny świat – niech Wasze cierpienie w jedności z Krzyżem Chrystusa przeważy!

rozmawiała Barbara Małoszewska

tłumaczył ojciec Julian Ilwicki OGD, proboszcz parafii La Garde Freinet i Plan de la Tour w diecezji Frejus-Toulon oraz kapelan i kierownik duchowy Niewidzialnego Klasztoru Jana Pawła II

Diakon Martial Codou

mieszka w południowej Francji w miejscowości La Garde Freinet w diecezji Frejus-Toulon. Jestem z zawodu cukiernikiem. Jest żonaty, ma troje dzieci. Wychowany w rodzinie katolickiej, w młodym wieku odszedł od Kościoła. Doznał nawrócenia w Medjugorje, dokąd pojechał odczuwając nagłą wewnętrzną potrzebę. 6 czerwca 1999 r. został wyświęcony na diakona przez biskupa Józefa Madec. 8 kwietnia 2005 r. dniu pogrzebu Ojca Świętego Jana Pawła II otrzymał widzenie o Niewidzialnym Klasztorze Jana Pawła. Jest autorem książki, której francuski tytuł brzmi: *Le Monastere invisible de Jean-Paul II*. Słowo wstępne do niej napisał ks. biskup Dominik Rey. Polskie wydanie pt. *Niewidzialny klasztor Jana Pawła II*, w tłumaczeniu o. Juliana Ilwickiego OCD, ukazało się w 2010 r.

Adwent

Adwent (z. łac. adventus- przyjście, przybycie) to okres w roku liturgicznym, który rozpoczyna się w niedzielę, tydzień po uroczystości Chrystusa Króla, a kończy w wieczór 24 grudnia. Trwa od 22 do 28 dni i obejmuje cztery kolejne niedziele przed świętem Bożego Narodzenia.

Adwent jest pierwszym okresem w każdym nowym roku liturgicznym i składa się z dwóch odrębnych części:

- od początku adwentu do 16 grudnia włącznie - czas oczekiwania na powtórne przyjście Jezusa w chwale na końcu czasów,
- od 17 do 24 grudnia - czas bezpośredniego przygotowania do uroczystości Narodzenia Pańskiego, w której wspominamy pierwsze przyjście Chrystusa na ziemię.

Pierwsze ślady obchodzenia Adwentu spotykamy w IV w., wraz z ustaleniem stałej daty świąt Narodzenia Pańskiego, między innymi w liturgii galicyjskiej i hiszpańskiej. W tradycji galicyjskiej Adwent miał charakter pokutny i ascetyczny (post, abstynencja, skupienie). W Rzymie okres przygotowania do Narodzenia Pańskiego został wprowadzony dopiero w drugiej połowie VI w. i miał charakter liturgicznego przygotowania na radosne święta Narodzenia Pańskiego, ze śpiewem Alleluja, Te Deum laudamus, bez praktyk pokutnych.

Papież Grzegorz Wielki (ok. 540-604) ujednolicił zalecenia liturgiczne dotyczące Adwentu. Od tego czasu Adwent trwa 4 tygodnie i staje się szczególnym okresem oczekiwania na święta Bożego Narodzenia.

Na początku IX w. Adwent nabiera także charakteru eschatologicznego - staje się czasem przygotowania na ostateczne przyjście Chrystusa. W wyniku połączenia tradycji galicyjskiej i rzymskiej ukształtował się Adwent, jaki przeżywamy do dziś - liturgicznie rzymski, a ascetycznie galicyjski (kolor fioletowy, bez Gloria). Adwent to czas pobożnego i radosnego oczekiwania na spotkanie z Panem.

Teksty liturgiczne Adwentu ukazują postacie Starego i Nowego Testamentu, przez których życie i działalność Bóg zapowiadał i przygotowywał świat na przyjście Jego Syna: Maryję, Jana Chrzciciela, Izajasza.

Tradycją w Kościele katolickim są odprawiane w tym okresie Msze św., zwane Roratami. Są to Msze ku czci Maryi Pan-

ny, na pamiątkę tego, że przyjęła nowinę od archanioła Gabriela, zwiastującego, iż zostanie Matką Syna Bożego. Ich nazwa pochodzi od łacińskich słów pieśni śpiewanej na początku: Rorate caeli desuper (Spuście rosę, niebiosa).

Z Roratami związane są następujące symbole i zwyczaje:

- **świeca roratnia** (roratka)- jest ona symbolem Najświętszej Marii Panny, która niesie ludziom Chrystusa - Światłość prawdziwą. Biała lub niebieska kokarda, którą jest przepasana roratka mówi o niepokalanym poczęciu Najświętszej Marii Panny.
- **lampion adwentowy** - jest to rodzaj lampki, wykonanej w kształcie czworoboku zamkniętego, którego ścianki przypominają gotyckie witraże z symbolami chrześcijańskimi lub scenami biblijnymi. Lampionami oświetla się pierwszą część Mszy św. roratniej, podczas której w kościele pogaszone są światła i panuje symboliczna ciemność. Lampion jest symbolem przypowieści Jezusa o roztropnych pannach, które z płonącymi lampami oczekiwały na przyjście Oblubieńca.
- **wędrująca figura Matki Bożej** - zwyczaj ten praktykowany jest w wielu polskich parafiach. Polega na przyjmowaniu po Mszy św. roratniej przez rodziny danej parafii na jeden dzień figury Matki Bożej.

Symolem Adwentu jest wieniec adwentowy, upleciony z gałązek choinki, na których umieszcza się 4 świece, symbolizujące 4 niedziele Adwentu. Co niedzielę zapala się kolejną świecę. I świeca jest świecą pokoju, II wiary, III miłości, IV nadziei. Znaczenie poszczególnych elementów jest następujące: zielone gałązki - życie, nadzieja; świece - światło, nadchodzącą Światłość; forma wieńca: krąg - powracający cykl życia.

Joanna Halemba

Prof. dr hab. inż. Piotr Małoszewski w Komitecie Centralnym Katolików Niemieckich (ZdK)

W czerwcu br. prof. dr hab. inż. Piotr Małoszewski, wieloletni przewodniczący naszej Rady Parafialnej, został wybrany do Komitetu Centralnego Katolików Niemieckich (ZdK) . Uroczyste wprowadzenie wraz z dwoma innymi przedstawicielami cudzoziemców miało miejsce podczas zebrania plenarnego w Bonn 22 listopada br. Jest on pierwszym Polakiem zasiadającym w tym gremium.

Komitet Centralny Katolików Niemieckich jest najwyższym przedstawicielstwem (parlamentem) katolików świeckich w Niemczech. Jest to organ przede wszystkim opiniotwórczy wypowiadający się w wielu sprawach związanych nie tylko z życiem Kościoła, ale również w sprawach polityczno-społecznych.

Dlaczego Kościół chrzci niemowlęta?

W życiorysie papieża Benedykta XVI czytamy, że urodził się on w mroźny dzień 16 kwietnia 1927 r. w Marktl nad rzeką Inn. Była to Wielka Sobota. Tego samego dnia 4 godziny później ochrzczono go w małym parafialnym kościółku. Dziś może wielu dziwi się, że rodzice Józef i Maria Ratzingerowie tak szybko po urodzeniu ponieśli swoje dziecko do chrztu. Okazuje się, że w tamtych czasach istniał dosyć powszechny zwyczaj chrzczenia dzieci wkrótce po urodzeniu i nie chodziło tu tylko o przypadki niebezpieczeństwa śmierci.

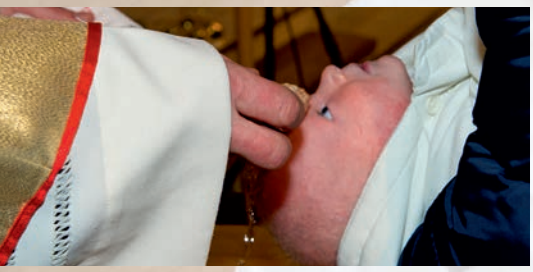

W naszych czasach obserwujemy tendencję do odkładania chrztu nie tylko na wiele tygodni, ale również na wiele miesięcy po urodzeniu dziecka. Nie brakuje i takich opinii, że dzieci powinny być chrzczone dopiero po dojściu do używania rozumu. Warto więc zastanowić się, dlaczego Kościół katolicki opowiada się za chrzczeniem dzieci już w okresie niemowlęcym.

Zarzuty przeciwko chrzczeniu niemowląt

Dziś coraz częściej podnoszą się głosy krytyczne przeciwko udzielaniu chrztu dzieciom już po urodzeniu. Pochodzą one nie tylko od ludzi wrogich Kościołowi czy obojętnych religijnie ale także od zaangażowanych chrześcijan i nawet niektórych teologów. Najczęstszym zarzutem jaki się przytacza, to ten związany z wolnością. Niemowlę czy małe dziecko nie używa rozumu, nie jest zdolne do podjęcia żadnej decyzji. Rodzice decydujący się na chrzest swojego dziecka determinują całą jego przyszłość nie licząc się z jego wolą, kiedy stanie się już dorosłą osobą. Sprawa wiary czy religii jest sprawą osobistą, o której powinien decydować każdy człowiek w sposób wolny bez żadnych zewnętrznych nacisków. Przeciwnicy chrztu niemowląt podkreślają, że współcześnie gdzie wolność i autonomia jednostki stała się fundamentalną wartością człowieka Zachodu, sam fakt, że ktoś inny podjął decyzję, która przynależy w istocie do konkretnego człowieka jest często uważany za formę ubezwłasnowolnienia, a nawet zniewolenia i może budzić głęboki resentyment do Kościoła. Niektórzy posuwają się nawet do stwierdzenia, że Kościół katolicki wprowadził praktykę chrztu niemowląt, aby w ten sposób zagwarantować sobie jak największą liczebność.

Istnieją ugrupowania religijne działające poza Kościołem, które twierdzą, że chrzest niemowląt jest nieważny, bo nie był poprzedzony osobistą wiarą i nawróceniem. Chrzest można przyjąć ważnie tylko wtedy, gdy wyzna się wiarę własnymi wargami. W związku z tym unieważniają chrzest przyjęty w niemowlęctwie udzielając go powtórnie w wieku dojrzałym, który według nich jest pierwszy, właściwy i jedyny. Takie stanowisko w kwestii chrztu zajmują np: Adwentyści, Sobotnicy, Baptyści, Mormoni i Świadkowie Jehowy.

Wśród przeciwników chrztu małych dzieci są i tacy, którzy powołują się na przykład Jezusa, argumentując, że był on ochrzczony, gdy miał dopiero 30 lat. Gdyby należało chrzcić niemowlęta, to On dałby taki przykład.

Należy też wspomnieć, że niektórzy przeciwnicy chrztu niemowląt uważają, że istot-

nym motywem tej praktyki było przekonanie, że chrzest może uchronić zmarłe dzieci przed potępieniem wiecznym lub niepełną szczęśliwością wieczną. Jednakże po ogłoszeniu w roku 2007 przez Międzynarodową Komisję Teologiczną potwierdzonego przez papieża Benedykta XVI dokumentu pt. "Nadzieja zbawienia dla dzieci, które umierają bez chrztu", w którym stwierdza się, że w świetle współczesnego rozumienia Miłosierdzia Bożego, można być spokojnym o los pośmiertny tych dzieci, istnieją przesłanki do pewnej modyfikacji dotychczasowej praktyki Kościoła.

Przesłanki biblijne

Z lektury Pisma Świętego Starego Testamentu wiemy, że na mocy zawartego Przymierza Żydzi dokonywali obrzezania chłopców w ósmym dniu po ich urodzeniu. Akt ten miał charakter religijny i oznaczał włączenie dziecka do wspólnoty Ludu Wybranego. O tym włączeniu decydowali jego rodzice oraz najbliżsi, jako osoby wierzące. Podobnie jak dla Żydów obrzezanie stanowiło zewnętrzny znak przynależności do Ludu Bożego, tak dla chrześcijan chrzest święty jest znakiem włączającym nowego członka do wspólnoty Kościoła Chrystusowego. W chrzcie świętym człowiek rodzi się do nowego życia Bożego. Jest to więc prawdziwe „nowe stworzenie" (J 3,3). Pierwsze narodzenie z ciała ma miejsce gdy człowiek przychodzi na świat, a drugie jest dziełem Ducha przez obmycie z grzechu (Dz 22,16), któremu jest podległy każdy człowiek, również niemowlę, bo w grzechu zostało poczęte (por. Ps 51,7). Zgodnie z nauczaniem św. Pawła starotestamentalne obrzezanie straciło znaczenie i moc. Jego miejsce zajmuje chrzest, który jest jakby nowym obrzezaniem w Chrystusie, czyniącym człowieka nowym stworzeniem (por. Ga 6, 15). Porównanie chrztu do obrzezania i nazwania nowo ochrzczonego niemowlęciem nowonarodzonym (1Kor 3,1-2) jest wyraźną aluzją do praktyki chrztu niemowląt już w czasach apostolskich.

W Piśmie Świętym Nowego Testamentu znajdujemy teksty, które dość jednoznacznie wskazują na to, że już w czasach apostolskich chrzczono nie tylko dorosłych, ale także dzieci. W Nowym Testamencie wielokrotnie czytamy o chrzcie jakiego udzielali uczniowie Jezusa. Oczywiście chrzcili oni najpierw dorosłych ludzi. Wynikało to z faktu, że chrześcijaństwo stawiało wówczas pierwsze kroki, a nauka Apostołów była kierowana do tych, którzy sami mogli decydować o swoim wyznaniu. Jest rzeczą zrozumiałą, że do ochrzczenia dziecka lub niemowlęcia potrzebna była wiara i zgoda rodziców, którzy wcześniej zostali ochrzczeni. Praktyka chrztu małych dzieci czy niemowląt mogła się rozwinąć dopiero w drugim pokoleniu chrześcijan. Niemniej jednak mamy teksty nowotestamentalne, które mówią, że już w czasach apostolskich stosowano chrzest całych domów. Tak właśnie z całym domem została ochrzczona Lidia (Dz.Ap. 16,15) oraz strażnik więzienny w Filippi (Dz.

Ap.16,33). Podobnie św. Paweł ochrzcił cały dom Stefanasa (1 Kor 1,16). Jest rzeczą oczywistą, że wyrażenie „cały dom" oznacza wszystkich domowników: całą rodzinę i służbę, także dzieci i niemowlęta.

Trzeba też zauważyć, że Jezus w czasie swej publicznej działalności dawał pierwszeństwo dzieciom. Jezus mówił: „Pozwólcie dzieciom przychodzić do Mnie i nie zabraniajcie im". Do takich bowiem należy Królestwo Boże (Łk 18,16-17). Powyższe wypowiedzi świadczą o tym, że Jezus pragnie aby niemowlęta i dzieci były z Nim w szczególnej zażyłości. Przez chrzest święty dzieci wchodzą w szczególną więź z Chrystusem i zostają ogarnięte Jego Miłością i łaską.

Przy chrzcie niemowląt wiarę wyznają rodzice, którzy wraz z chrzestnymi mają obowiązek wychować je po chrześcijańsku. Mamy tu więc do czynienia z „wiarą zastępczą",

która ma mocne podstawy biblijne. Z lektury Ewangelii dowiadujemy się, że Jezus dość często dokonywał cudów i odpuszczał grzechy ludzim ze względu na wiarę innych ludzi. Sługa setnika został uzdrowiony ze względu na wiarę setnika (Mt 8,5-13). Podobnie też Jezus odpuścił grzechy paralitykowi, ze względu na wiarę ludzi, którzy go przynieśli (Mt 9,2). Odpuszczenie grzechów należy do istoty chrztu. Rodzice ochrzczonych dzieci wyznają w ich zastępstwie wiarę i dzięki tej „wierze zastępczej" Chrystus uwalnia ich dzieci od grzechu pierworodnego.

Tradycja Kościoła

Istnieje wiele dowodów na to, że udzielanie chrztu niemowlętom było już w pierwszych wiekach Kościoła zwyczajem powszechnym.

Św. Ireneusz (ok.130-200), biskup Lyonu nawiązuje wyraźnie do chrztu niemowląt i w swoim dziele „Przeciw herezjom" pisze, że „Chrystus przyszedł dla zbawienia wszystkich ludzi. Wszyscy przez Niego odradzają się w Bogu: dzieci, niemowlęta i starsi".

Wielki myśliciel chrześcijański Orygenes(ok.185-253) pisał, że „Kościół od apostołów przejął praktykę udzielania chrztu nawet dzieciom. Wiedzieli bowiem ci, którym powierzone były sekrety Bożych tajemnic, że we wszystkich są przyrodzone zmazy grzechowe, które powinny być zmyte przez wodę i Ducha Świętego".

Godna uwagi jest też uchwała Synodu, który odbył się w 252 r. w Kartaginie. Uchwała ta podjęta przez 66 zebranych tam biskupów kategorycznie zakazywała odkładanie chrztu dziecka na ósmy dzień po urodzeniu, gdyż powinno się je ochrzcić już drugiego lub trzeciego dnia. Z tego dokumentu jasno wynika, że Kościoł od samego początku nie tylko chrzcił niemowlęta, ale przykładał wielką wagę do tego, aby nie zwlekać ze chrztem świętym nowonarodzonego dziecka.

Zdecydowane stanowisko w sprawie chrztu niemowląt Kościół zajął na Soborze Trydenckim (1545-1563), kiedy ta praktyka została zakwestionowana przez protestantów. Wobec protestanckiej nauki o chrzcie i usprawiedliwieniu, Sobór Trydencki podkreśla, że chrzest dzieci ma swoją własną skuteczność, typową dla tego sakramentu, która nie wymaga żadnej „ratyfikacji" późniejszej w wieku dojrzałym. Dzieci zostają ochrzczone w wierze Kościoła i zostają włączone do grona wierzących, chociaż nie wierzą jeszcze świadomie i dobrowolnie.

Istotne argumenty za chrztem niemowląt

Bazując na przesłankach biblijnych i wczesnej tradycji Kościoła możemy przedstawić przekonywujące argumenty za udzielaniem sakramentu chrztu świętego niemowlętom.

Przede wszystkim musimy sobie uświadomić, że miłość Boża do człowieka ma zawsze charakter uprzedzający. Bóg pierwszy nas ukochał. On nas wybrał, a nie myśmy Go wybrali. Dorosły człowiek zwykle ma poczucie, że to on szuka Boga. Jednak kiedy Go znajdzie zaczyna rozumieć, iż w gruncie rzeczy to Bóg szukał go od samego początku. Bóg ogarnia swą miłością każdego człowieka i na każdym etapie jego życia: niemowlęcego i dorosłego; wtedy, kiedy jeszcze nie używa rozumu, wtedy, kiedy go używa, wtedy, kiedy traci przytomność czy sprawność władz umysłowych.

W przypadku chrztu świętego objawia się w sposób wyraźny to pierwszeństwo inicjatywy Boga – Miłości, wyrażające się darmowością daru chrztu świętego. Dziecko od momentu swoich narodzin i zanim jeszcze dojdzie do używania rozumu oraz zacznie być odpowiedzialne za swoje czyny, jest już powołane do zbawienia. Podobnie więc jak otrzymało życie biologiczne, tak też zostało wybrane aby otrzymać łaskę Bożą niezależnie od tego, jaka będzie jego przyszła świadoma odpowiedź. Ten zbawczy zamysł Boga – Miłości realizuje przy współpracy wierzących rodziców dziecka. Chrzest niemowlęcia jest możliwy tylko wtedy, gdy przynajmniej jedno z rodziców jest osobą wierzącą i praktykującą. Spełniony jest więc w ten sposób wymóg aby udzielenie sakramentu było poprzedzone wiarą. Jest to „zastępcza" wiara rodziców oraz wiara całego Kościoła, który jest jej depozytariuszem. Św. Tomasz z Akwinu tłumaczy, że „niemowlęta nie wierzą jeszcze na mocy własnego aktu wiary lecz wiarą Kościoła, do którego przez chrzest zostają włączone". Chrześcijanin nie może zapomnieć, że jego wiara wyrasta z wiary Kościoła i powinna być zawsze wiarą w Kościele i razem z Kościołem. Wolą samego Chrystusa jest abyśmy byli wspólnotą Kościoła, a nie tylko gromadą wierzących w pojedynkę ludzi.

Trzeba też pamiętać o tym, że wiara jako osobisty akt ludzki możliwa jest dzięki łasce Bożej. Aby możliwa była wiara, wcześniej musi ona zostać ofiarowana. Katechizm Kościoła Katolickiego przypomina, że chrzest nie tylko oczyszcza ze zmazy grzechu pierworodnego ale udziela także łaski, która uzdalnia oczyszczonego do wiary w Boga. (nr 1265-66).

Z doświadczenia wiemy, że rodzice autentycznie wierzący, pragną aby ich dziecko jak najszybciej zostało ochrzczone i w ten sposób dostąpiło godności dziecka Bożego. Dla nich absolutnie obce jest myślenie, że jak dziecko dorośnie to samo zadecyduje o swoim chrzcie i życiu religijnym. Kierując się takim sposobem myślenia, rodzice nie powinni by czegokolwiek polecać swojemu dziecku np. chodzenia do szkoły; takiego czy innego zachowania się, ale czekać aż dojdzie do używania rozumu i samo o tym wszystkim zadecyduje. Jest rzeczą logiczną, że rodzice pragną przekazać dziecku i to już od maleńkości, to co dla nich jest najcenniejsze i najpiękniejsze. Dla rodziców wierzących największą wartością jest życie w łasce i przyjaźni z Bogiem.

Dużym nieporozumieniem jest powoływanie się przeciwników chrztu niemowląt na orzeczenie Międzynarodowej Komisji Teologicznej z 2007 r. Prawdą jest, że w dokumencie tej komisji stwierdza się, że biorąc pod uwagę naukę Pisma Świętego o Bogu, który pragnie zbawienia wszystkich ludzi i jest bogaty w miłosierdzie należy żywić nadzieję, że dzieci zmarłe bez chrztu również dostępują zbawienia. To stwierdzenie jednak nie umniejsza w niczym prawdy głoszonej przez Kościół, że chrzest sakramentalny jest konieczny do zbawienia. Dokument Międzynarodowej Komisji Teologicznej zatytułowany „Nadzieja zbawienia dla dzieci, które umierają bez chrztu" kończy się jasnym stwierdzeniem, że zawarte w nim rozważania „nie mogą być wykorzystywane do pomniejszenia konieczności chrztu dzieci ani do odkładania jego udzielenia"(nr 103).

o. dr Stanisław Pławecki CSsR

Gotteslob
Nowy śpiewnik kościelny

W pierwszą niedzielę Adwentu 2013 r. ukazał się w katolickich niemieckojęzycznych diecezjach, z wyjątkiem Szwajcarii i Lichtensteinu, nowy śpiewnik i modlitewnik „Gotteslob", który zastąpił poprzedni powstały w 1975 r. Prace nad nim rozpoczęły się w 2004 r. Zmian dokonała, powołana przez Niemiecki Episkopat, specjalna komisja liturgiczna, której przewodniczył ordynariusz Würzburga. Nowy śpiewnik został w latach 2007-2008 przetestowany w 190 parafiach.

„Gotteslob" jest śpiewnikiem i modlitewnikiem, z którego będą korzystać wierni również w domu. Dlatego zawiera więcej litanii, psalmów oraz tekstów katechetycznych. W nowym katolickim modlitewniku znajdują również teksty łacińskie przedsoborowej liturgii. Śpiewnik zawiera teraz tylko 300 pieśni, a nie – jak dotąd – prawie 800.

Gotteslob wydaje 37 biskupstw - Niemiec, Austrii, biskupstwo Bozen-Brixen w Południowym Tyrolu oraz biskupstwo Lüttich w niemieckojęzycznym rejonie Belgii. Pierwsze wydanie ukaże się w ilości 3,6 milionów egzemplarzy. Jego druk rozpoczęto w styczniu 2013 r.

Gotteslob składa się z dwóch części. Pierwsza część zawierająca 960 stron jest jednakowa dla wszystkich biskupstw. Część druga, zawierająca 240 - 340 stron, jest dla każdej diecezji inna. Umieszczone są w niej pieśni i modlitwy typowe dla danego biskupstwa.

Na życzenie ks. kardynała Reinharda Marxa w śpiewniku archidiecezji Monachium-Freising został umieszczony hymn bawarski „Gott mit dir, du Land der Bayern". Pieśń ta powstała w 1860 r. W 1964 r. oficjalnie została uznana hymnem bawarskim.

W Monachium zostanie wydrukowanych 350 tys. egzemplarzy „Gotteslob".

oprac. redakcja

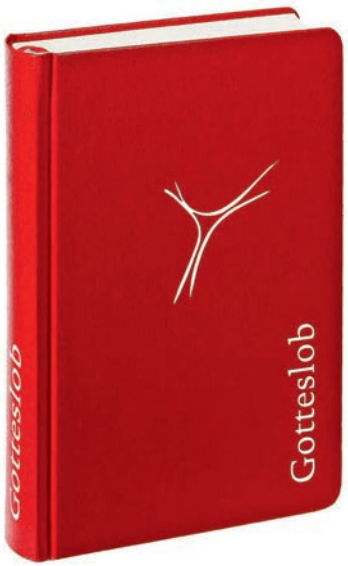

Szopka Bożonarodzeniowa

Kiedy nasze myśli kierujemy ku Świętom Bożego Narodzenia, od razu mamy przed oczami wiele skojarzeń: Dzieciątko Jezus w żłóbeczku, Maryja z Józefem, pasterze, gwiazda betlejemska, opłatek, rodzina, kolędy, choinka…

Święta Bożego Narodzenia obfitują w liczne tradycje. Ich bogata obrzędowość w liturgii i w zwyczajach kształtowała się podczas kolejnych stuleci. Kiedy wchodzimy w tym czasie do świątyni, centralnym punktem jest szopka, bez której nie byłoby tego wyjątkowego i pięknego nastroju świątecznego. Szopka bożonarodzeniowa nie cieszy tylko dzieci, ale zachwyca każdego, kto przed nią się zatrzyma i pozwala sobie wejść w klimat tych świąt.

W 2013 r., gdy nowo wybrany papież przybrał imię Franciszek, to warto zaznaczyć, że to właśnie święty z Asyżu jest ostatecznym twórcą szopki bożonarodzeniowej. Jednakże korzenie jej sięgają już 330 r.n.e., kiedy to cesarzowa Helena poleciła wybudować żłóbek w grocie w Betlejem, który miał upamiętniać narodziny Jezusa Chrystusa. Pomysł ten spodobał się również św. Hieronimowi. Kilka lat później grotę przebudowano na stajenkę. Umieszczono w niej figury Świętej Rodziny oraz pastuszków. Obok zaś pasły się żywe zwierzęta. Forma ta zyskała popularność wśród odwiedzającym ją pielgrzymów i po latach zwyczaj ten dotarł aż do samego Rzymu.

W 1223 r. św. Franciszek, na trzy lata przed swoją śmiercią, po uprzednim uzyskaniu zgody papieża Honoriusza III, celebrował Boże Narodzenie w pustelni w Greccio. Tam przygotował niezwykłą inscenizację nocy Narodzenia Pana Jezusa. Jak opisuje biograf świętego, Tomasz z Celano:

„Nastał dzień radości, nadszedł czas wesela. Z wielu miejscowości zwołano braci.

Mężczyźni przygotowali świece i pochodnie dla oświetlenia nocy, co promienistą gwiazdą oświetliła niegdyś wszystkie dnie i lata. Wreszcie przybył święty Boży i znalazłszy wszystko przygotowane, ujrzał i ucieszył się. Mianowicie nagotowano żłóbek, przyniesiono siano, przyprowadzono wołu i osła. Uczczono prostotę, wysławiono ubóstwo, podkreślono pokorę, i tak Greccio stało się jakby nowym Betlejem".

Ten piękny zwyczaj szybko rozprzestrzenił się po całej Europie, szczególnie dzięki Franciszkanom i Dominikanom. Szopki zaczęły przybierać różne formy i rozmiary. Największy rozkwit zyskały szopki neapolitańskie w XVIII w. Również polskie szopki są pochodzenia włoskiego. Wśród najbardziej znanych są: szopki krakowskie, ruchoma szopka w Wambierzycach, panoramiczna szopka w Bardzie i wiele innych.

Nie tylko w czasie świątecznym w kościołach można podziwiać piękne szopki, ale także na wystawach. Najbardziej znanym, najwartościowszym i najbogatszym na świecie zbiorem w tej dziedzinie jest wystawa szopek w Muzeum Bawarskim w Monachium. Można podziwiać tam ponad 60 scen bożonarodzeniowych. Pochodzą one z rejonu alpejskiego i z Włoch. Powstały między 1700 r. a początkiem XX w. Monachijskie szopki w większości tworzono po sekularyzacji i pochodzą głównie z włoskich klasztorów i kościołów.

Muzeum Bawarskie zawdzięcza w głównej mierze, wspaniały zbiór szopek Maxowi Schmederer (1854-1917), bankierowi monachijskiemu. To on przez lata, zdobywał piękne eksponaty w Bawarii, Tyrolu, Neapolu i Sycylii. Na początku udostępniał je w okresie świątecznym w swoim prywatnym domu. Dzisiaj są one dumą muzeum i można je oglądać w czasie od listopada do końca stycznia.

Pamiętajmy jednak, że szopki bożonarodzeniowe, to nie tylko piękne figury i wspaniałe inscenizacje do oglądania. To one mają nam zawsze przypominać o najważniejszym, o tym, że Jezus narodził się w stajni ubogiej i przyszedł na świat, by nas zbawić.

Klaudia Pollok

Apostolski symbol wiary

(łac. *Symbolum Apostolorum* lub *Symbolum Apostolicum*),

Wierzę w Boga Ojca wszechmogącego, Stworzyciela nieba i ziemi,
i w Jezusa Chrystusa, Syna Jego jedynego, Pana naszego...

Nazywany jest w skrócie Symbolem Apostolskim (potocznie: Skład apostolski, Wierzę w Boga, z łac. credo – wierzę). Jest to najwcześniejsze wyznanie wiary Kościoła rzymskiego. Pierwsze pisane świadectwo tekstu sięga początku III w. Cały tekst Składu Apostolskiego spotykamy po raz pierwszy u Cezarego z Arles (542 r.). Późniejsza tradycja przypisała autorstwo samym Apostołom. W symbolu wyrażona jest wiara w Trójcę Świętą, używa go przede wszystkim Zachód chrześcijański.

W Kościele rzymskokatolickim odczytywany jest podczas wieczornych nabożeństw, takich jak nabożeństwo czerwcowe do Serca Jezusa lub maryjne nabożeństwa majowe czy październikowe i w czasie koronki do Bożego Miłosierdzia.

Nicejsko-konstantynopolitańskie wyznanie wiary

(łac. - *Symbolum Constantinopolitanum*),

Wierzę w jednego Boga, Ojca Wszechmogącego, Stworzyciela nieba i ziemi,
wszystkich rzeczy widzialnych i niewidzialnych...

Jest to chrześcijańskie wyznanie wiary najbardziej rozpowszechnione wśród tekstów credo używanych współcześnie w liturgiach. W Kościele katolickim i w Cerkwiach prawosławnych jest odmawiane lub śpiewane w liturgii Eucharystii (w Kościele łacińskim w niedziele i święta wyższej rangi).

Nazwa nicejsko-konstantynopolski powstała w wieku XVI i pochodzi od dwóch pierwszych soborów powszechnych, które odbyły się w Nicei koło Konstantynopola (325 r.) oraz w Konstantynopolu (381 r.). Na soborze w Nicei (325) zostało sformułowane wyznanie wiary zwane nicejskim, które było odpowiedzią Kościoła na nauczanie Ariusza i miało w sposób nie pozwalający na żadne dwuznaczności wyrazić wiarę w bóstwo Chrystusa.

Po kilkudziesięciu latach sporów kolejny sobór w Konstantynopolu (381) sformułował wyznanie wiary, oparte na nicejskim, ale wyrażające także obszernie wiarę w bóstwo Ducha Świętego.

Po soborze w Chalcedonie (451) stało się ono powszechnie uznanym symbolem wiary na Wschodzie. Cesarz Justyn II kazał Symbol konstantynopolski włączyć do liturgii całego Kościoła wschodniego.

Najpóźniej w VIII w. został on przyjęty także w Rzymie, jako wyznanie używane podczas liturgii chrzcielnej i stał się najważniejszym symbolem wiary w całym chrześcijaństwie.

Barbara Małoszewska

150 lat procesji ze światłami w Lourdes

W dniach 30-31 sierpnia 2013 r. w sanktuarium Matki Bożej w Lourdes świętowano 150 rocznicę wieczornej procesji maryjnej z różańcem i światłami. Z tej okazji zorganizowana została dwudniowa pielgrzymka do Lourdes, pod hasłem: „Śladami o. Marie-Antoine", podczas której odsłonięto i poświęcono popiersie inicjatora i pierwszego organizatora wieczornych procesji maryjnych.

Ojciec Marie-Antoine, kapucyn, zwany „świętym z Tuluzy"przybył do Lourdes na początku lipca 1858 r., krótko przed ostatnim objawieniem. Był jednym z tych, którzy pierwsi uwierzyli, że Matka Boża rzeczywiście ukazała się tej prostej dziewczynce. Bernadetta była obecna na odprawianej przez niego Mszy św. i przyjęła z jego rąk Komunię św.

Pewnego wieczoru w 1863 r. o. Marie-Antoine modlił się przed Grotą razem z grupą ok. 20 osób, tyle samo świec paliło się w tym miejscu. W tej ciszy przyszło mu nagle natchnienie: „Trzeba, aby te świece szły i śpiewały". Zaprosił więc wszystkich obecnych, aby każdy wziął jedną świecę. Następnego dnia już ok. 100 świec niesionych było ze śpiewem w procesji. W następne dni liczba ta stopniowo wzrastała. Procesja ze światłami do dziś jest praktykowana w Lourdes i wyrusza codziennie od Groty Massabielskiej o godzinie 20.45. Na czele procesji niesiona jest kopia figury Matki Bożej z Lourdes. Uczestnicy procesji niosą w rękach świece osłonięte lampionami. Podczas procesji odmawiany jest Różaniec w różnych językach. Procesja kończy się uroczystym błogosławieństwem i odśpiewaniem hymnu „Salve Regina".

oprac. redakcja

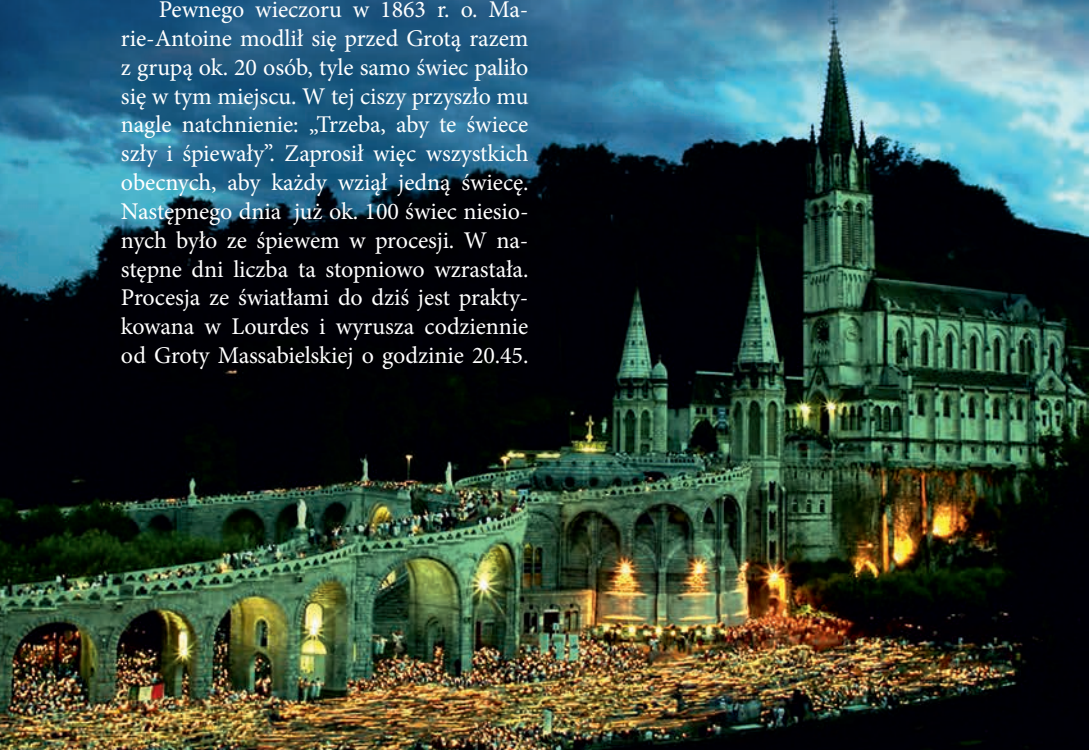

Lista dzieci I komunijnych

w Polskiej Parafii Katolickiej Monachium w 2013 r.

Heßstr.

Julian Bordigoni
Adrian Ciechański
Jakub Czerniak
Aurelia Fent
Monika Grassl
Achim Grzegoszczyk
Jakub Jęczała
Paula Kordasz
Karol Kordasz
Nikola Ligęza
Kordian Listwan
Marcello Maffei
Zuzanna Magierko
Igor Muryn
Dominik Pielecki
Wiktor Rakoczy
Natalie Reschka
Klaudia Orzoł
Hanna Szcześniak
Oliwia Tokarz
Jakub Tyziniec
Nicole Witkowska
Mateusz Stefański

Neuperlach

Camil Baier
Wiktoria Greczner
Andżelika Hadam
Julita Jaworowska
Ksawery Knutelski
Fryderyka Ley
Klaudia Mikołajczak
Milena Modlińska
Mateusz Nepelski
Karol Pyka
Wiktoria Szlejter
Natalia Waszczuk
Martyna Wojcinowicz
Helena Wojtachnia
Natalia Zaskurska
Wiktoria Zasońska

Kościół a objawienia w Medjugorie

Celem tego artykułu jest przede wszystkim przedstawienie aktualnego stanowiska Kościoła względem nieprzerwanie trwających objawień - jak podają „widzący" - Matki Bożej, które zostały zapoczątkowane przed trzydziestu dwu laty w Medjugoriu, małej miejscowości położonej w diecezji Mostar na terenie Hercegowiny. By lepiej zrozumieć fenomen Medjugoria i z nim związanych wydarzeń wraz ze stanowiskiem Kościoła, należy zapoznać się z jego początkami i historią.

Krótka historia objawień

24 czerwca 1981 r. szóstce dzieci z Medjugoria zaczęła się ukazywać postać, którą one uznały za Matkę Bożą. Niebiańska Pani (Gospa - w j. chorwackim znaczy Pani) określiła siebie, jako Królową Pokoju. Przekazując przesłania widzącym dzieciom wzywała do nawrócenia i modlitwy o pokój. Gospa ukazująca sie dzieciom zapowiedziała wojnę domową, która po dziesięciu latach od pierwszego objawienia (dokładnie jej wybuch nastąpił 25 czerwca 1991 r.) ogarnęła całą Jugosławię. Owocem tego straszliwego konfliktu trwającego cztery lata było około pół miliona ofiar. Wojna bałkańska, jak oceniali specjaliści mogła stać sie wtedy tzw. iskrą zapalną wywołującą trzecią wojnę światową, podobnie jak to miało miejsce w przypadku I wojny światowej. Jednak tak sie nie stało, najprawdopodobniej dzięki interwencji Matki Bożej i zaangażowania Papieża wraz wiernymi w modlitwę o pokój. Po zażegnanym konflikcie, który mógł sie rozprzestrzenić na resztę państw i doprowadzić świat do samozagłady, objawienia Matki Bożej wybranej szóstce trwają nieprzerwanie dalej. W 1981 r. byli oni w wieku od 10 do 17 lat, dzisiaj są już dorosłymi osobami. Żadne z nich nie wybrało jednak drogi zakonnej. Wszyscy pozakładali rodziny i wydaje się, że są szczęśliwymi ojcami i matkami dla swoich dzieci. Widzenia, które otrzymują, jak można łatwo stwierdzić nie są tak do końca związane z pierwszym miejscem objawień jakim jest Medjugorie, tylko z nimi samymi tzn. z posiadającymi dar widzenia, obojętnie gdzie się znajdują. Troje z nich ma, jak twierdzą dar widzenia

Matki Bożej już tylko raz do roku, a pozostali jeszcze codziennie.

Cel objawień

„Widzący" w swoich objawieniach otrzymują od Matki Bożej orędzia, które są skierowane: do nich samych, dla parafii Medjugorie i do świata. Te ostatnie otrzymuje jedna z „widzących" osób najczęściej 2 i 25 każdego miesiąca. Wszystkie orędzia dla świata są bardzo podobne w treści i formie. Prawie wszystkie zawierają wezwanie do nawrócenia, odnowy życia sakramentalnego (częstej spowiedzi i eucharystii), wiary, modlitwy, postu i lektury Pisma Św. Zwieńczeniem tych objawień miałoby być powierzenie przez Matkę Boża całej szóstce „widzących" 10 tajemnic, które na znak Maryi miały by być ogłoszone światu przez już wybranego kapłana (o. Petara Ljubičića ur. 1946 r.) na trzy dni przed ich spełnieniem się. Pierwsze trzy tajemnice miałyby być związane z Medjugoriem. Pierwsze dwie będą w swojej treści przestrogą i wielkim ostrzeżeniem oraz potwierdzą światu, że Matka Boża faktycznie objawiała się w Medjugoriu i że „widzący" mówili prawdę. O trzeciej tajemnicy wiadomo podobno najwięcej. Będzie ona niezniszczalnym wielkim znakiem, który będzie umiejscowiony na Górze Podbrdo, nazywaną obecnie Wzgórzem Objawień, który pomoże w nawróceniu wielu osób do Chrystusa. Pozostałe siedem tajemnic najprawdopodobniej będę zapowiedzią wstrząsających a zarazem groźnych wydarzeń dla ludzkości, które potrząsną światem i będą dla wielu wezwaniem do nawrócenia. Podsumowując można stwierdzić, że większość z tych 10. tajemnic dotyczy przyszłości ludzkości, przy czym „widzący" twierdzą, że siódma tajemnica, jakoby już została złagodzona modlitwami.

Stanowisko władz kościelnych wobec objawień

Od samego początku tzw. objawień Maryjnych w Medjugoriu i związanych z nimi orędzi, zaczęły ściągać do niego tłumy wiernych, jak też ludzi żądnych sensacji, ze wszystkich kontynentów. Parafia Medjugorie p.w. św. Jakuba prowadzona przez Franciszkanów, którzy objęli też opieką duchową widzących, stała się centrum uwagi biskupa ordynariusza Pavao Žanića (zm. 25.1.2000 r.), który z mocy urzędu musiał

się do tego fenomenu odnieść. 11 stycznia 1982 r. ordynariusz Mostaru powołał komisję do zbadania sprawy. Komisja diecezjalna pracująca w latach 1984-86 opowiedziała się zdecydowaną większością głosów przeciw nadnaturalnemu charakterowi objawień w Medjugorie. W odpowiedzi na prace komisji diecezjalnej Konferencja Episkopatu Jugosławii w Deklaracji wydanej w Zadarze w dniach 9-11 kwietnia 1991 r. ogłosiła, że na podstawie dotychczasowych badań nie było możliwe stwierdzenie, że chodziło w Medjugorie o objawienia nadprzyrodzone. Kongregacja Nauki Wiary w latach 1995-96 powtórzyła opinię Konferencji Episkopatu dodając do powyższych ustaleń, że nie należy organizować oficjalnych, tak parafialnych, jak diecezjalnych pielgrzymek do Medjugoria, rozumianego jako miejsce autentycznych objawień maryjnych, bo byłoby to niezgodne z tym, co stwierdzili poprzednio biskupi byłej Jugosławii. Władze kościelne zatem nie wyraziły zgody na kult Matki Bożej z Medjugoria, ale zaleciły, aby wiernym, którzy tam przybywają mimo wszystko zapewnić należytą opiekę duszpasterską.

Pomimo tych negatywnych deklaracji ze strony władz kościelnych fenomen Medjugoria nie osłabł. Do miejsca objawień zaczęło przybywać coraz więcej pielgrzymów oraz dokonywało sie tam coraz więcej nawróceń i uzdrowień. W dopowiedzi na te wydarzenia w marcu 2010 r. w oparciu o wniosek bośniackich biskupów powołano Międzynarodową Komisję w sprawie Medjugoria. Komisja ta została powołana na zlecenie Ojca Świętego Benedykta XVI przez Kongregację Nauki Wiary, pod przewodnictwem kardynała Camillo Ruini. W skład wspomnianej Komisji weszli kardynałowie, biskupi, biegli oraz eksperci. Około 17 osób. Tryb jej pracy określono jako poufny, a wyniki swych prac ma przedstawiać bezpośrednio Kongregacji Nauki Wiary. Komisja ta, jak do tej pory nie przedłożyła wyników swoich badań. Jak wiadomo z ogólnych doniesień członkowie komisji przesłuchali już „widzących" z Medjugoria. Ostatnie posiedzenie Komisji odbyło sie 12 października 2013 r. na które do Rzymu udał się kardynał Josip Bozanić, który jest członkiem tejże Komisji. Nie ulega wątpliwości fakt, że ostateczną opinię w sprawie autentyczności objawień w Medjugorie, po zapoznaniu sie z raportem Kongregacji Nauki Wiary w tej sprawie, wyrazi Ojciec Święty.

Praktyczne wnioski

Teologia oprócz objawienia publicznego jakim było wcielenie i życie Syna Bożego (to objawienie jako takie jest fundamentem naszej wiary i w nie należy wierzyć) rozróżnia objawienia „prywatne", przez które Bóg może wkraczać w historie świata, życie Kościoła oraz wiernych posługując sie np. Matką Bożą czy świętymi, aby nam coś ważnego na danym etapie życia zakomunikować. Takie objawienia nie są niezbędne do naszego zbawienia, chociaż mogą nam w nim pomóc. Co do ich autentyczności musi się wypowiedzieć Urząd Nauczycielski Kościoła i z takim przypadkiem mamy do czynienia z objawieniami w Medjugorie. Objawień maryjnych było już wiele i dlatego można powiedzieć, że Kościół ma już doświadczenie i opracowaną metodę badania ich autentyczności. Niekiedy wiąże się to z długim czasem oczekiwania na oficjalne ich zatwierdzenie. Związana jest z tym ostrożność w wydawaniu opinii co do autentyczności objawień (muszą być one zakończone) a swoim religijnym charakterze zgodne z Pismem św. i Tradycją Kościoła oraz teologicznie spójne. Cechy takie jak: zdrowie psychicznie, zrównoważenie, krytycyzm oraz prawdomówność osoby otrzymującej objawienia muszą być również bez zarzutu. Objawienia mają być stosowne, czyli nie dla sensacji, a ich autentyczność powinna być poparta cudem oraz trwałymi owocami, takimi jak nawrócenia duchowe czy uzdrowienie fizyczne. Patrząc z perspektywy czasu, modlitwy ludzi w Medjugorie przynoszą dobre owoce nawróceń zwłaszcza duchowych a przy tym także fizycznych, które mają charakter stały i trwały, zatem jest to argument w pewien sposób potwierdzający wyjątkowość tego miejsca. Na temat zgodności orędzi z Medjugorie napisano kilka naukowych prac (w tym doktoratów), które w jak najlepszym świetle potwierdzają ich teologiczna spójność, zgodność z Pismem św. oraz Tradycją.

Co do pielgrzymowania do Medjugoria wciąż pozostaje aktualne i oficjalne stanowisko Kościoła, którego należy się trzymać, i któremu należy być posłusznym. Stanowisko Kościoła w tej kwestii zawarte jest w tzw. "Oświadczeniu z Zadaru" o którym już wspomniano w tym artykule. Chodzi o treść Oświadczenia Konferencji episkopatu Jugosławii z 9-11 kwietnia 1991 r. W piśmie tym użyto łacińskiego sformułowania: "Non constat de supernaturalitate", które było niestety błędnie interpretowana przez wiernych, a które zostało w końcu odpowiednio wyjaśnione przez wiele autorytetów Kościoła

(min. Kardynała Schönborna). Formuła ta w tejże poprawnej interpretacji oznacza, że na podstawie dotychczas przeprowadzonych badań nie można jednoznacznie stwierdzić charakteru nadprzyrodzonego zjawisk zachodzących w Medjugoriu, ale takowych się też nie wyklucza, tzn. że zjawiska te mogą mieć taki właśnie charakter (w j. prawnym łacińskie sformułowanie non constat w odniesieniu do tego przypadku nie jest ani negacją, ani afirmacją nadprzyrodzoności). Stąd wypływa podwójny praktyczny wniosek mianowicie taki, że oficjalne pielgrzymki do Medjugoria nie są dozwolone, tzn., że choć nie można organizować pielgrzymek diecezjalnych, czy parafialnych do Medjugoria, nie jest zabronione udawanie się z pielgrzymką tzw. „nieoficjalną". Drugi praktyczny wniosek jest taki, że ci, którzy udają do Medjugoria w ramach tychże pielgrzymek, powinni mieć zapewnioną opiekę duszpasterską. Uważam, że to stanowisko Kościoła w tej kwestii jest bardzo jasne i klarowne. Dlatego należy uszanować to orzeczenie Magisterium w sprawie objawień medjugorskich i cierpliwie czekać, na zakończenie tychże oraz związany z tym końcowy werdykt.

Podsumowanie

„Oświadczenie z Zadaru" pozostawia sprawę otwartą, zatem nie potępia ani nie przesądza o wiarygodności bądź niewiarygodności objawień w Medjugorie. Fenomen Medjugorie pozostaje wciąż sprawą otwartą i czeka na swój koniec. Podejrzewam, że nie wynika to z lęku czy złej woli pasterzy Kościoła, ale przede wszystkim z ich duszpasterskiej troski i ostrożności o powierzonych im wiernych przed „zbłądzeniem" w wierze. Myśląc o całym fenomenie objawień w Medjugorie nie powinno się zapominać o bożym hierarchicznym porządku ustanowionym w Kościele. To do pasterzy Kościoła, zwłaszcza do Kolegium Biskupów z papieżem, którym Jezus Chrystus przekazał władzę wiązania i rozwiązywania, należą min. kompetencje (z ich mandatu Kongregacji Nauki Wiary) do orzekania o nadprzyrodzonym charakterze objawień. Każdy z nas jako wierny może udać się do Medjugoria prywatnie lub w ramach tzw. „nieoficjalnej" pielgrzymki i na podstawie własnego przeżycia duchowego wyciągnąć wnioski i spojrzeć też na duchowe owoce naszego tam pobytu. Wiara w prywatne objawienie nie jest konieczna do zbawienia, ale może nam pomóc na nowo ją ożywić i umocnić. Mnie osobiście po pobycie w Medjugorie przez wstawiennictwo Maryi to sie udało. Bogu niech będą dzięki!

Szczęść Boże!

opracował o. mgr lic. iur. can.
Grzegorz Sacha SVD
w oparciu o ogólnodostępne
źródła i artykuły

Podział administracyjny Kościoła katolickiego w Polsce

Najmniejszą terytorialnie jednostką administracyjną w Kościele katolickim jest **parafia**. Parafie łączą się w **dekanaty**, te zaś wchodzą w skład **diecezji**.

W Polsce istnieją 44 diecezje, w tym dwie Kościoła bizantyńsko-ukraińskiego oraz ordynariat polowy, zrównany w prawach z diecezją.

Diecezje łączą się w **metropolie**. Jest ich 15.

Metropolia kościelna jest to prowincja kościelna, która obejmuje kilka diecezji oraz archidiecezję, od której najczęściej przejmuje nazwę. Stolicą metropolii jest równocześnie stolica archidiecezji. Zwierzchnikiem metropolii jest metropolita, który jest jednocześnie arcybiskupem ordynariuszem archidiecezji leżącej w granicach metropolii.

Metropolie w Polsce

Metropolia **białostocka** - Archidiecezja białostocka, Diecezja drohiczyńska, Diecezja łomżyńska

Metropolia **częstochowska** - Archidiecezja częstochowska, Diecezja radomska, Diecezja sosnowiecka

Metropolia **gdańska** - Archidiecezja gdańska, Diecezja pelplińska, Diecezja toruńska

Metropolia **gnieźnieńska** - Archidiecezja gnieźnieńska, Diecezja bydgoska, Diecezja włocławska

Metropolia **katowicka** - Archidiecezja katowicka, Diecezja gliwicka, Diecezja opolska

Metropolia **krakowska** - Archidiecezja krakowska, Diecezja bielsko-żywiecka, Diecezja kielecka, Diecezja tarnowska

Metropolia **lubelska** - Archidiecezja lubelska, Diecezja sandomierska, Diecezja siedlecka

Metropolia **łódzka** - Archidiecezja łódzka, Diecezja łowicka

Metropolia **poznańska** - Archidiecezja poznańska, Diecezja kaliska

Metropolia **przemyska** - Archidiecezja przemyska, Diecezja rzeszowska, Diecezja zamojsko-lubaczowska

Metropolia **szczecińsko-kamieńska** - Archidiecezja szczecińsko-kamieńska, Diecezja koszalińsko-kołobrzeska, Diecezja zielonogórsko-gorzowska

Metropolia **warmińska** - Archidiecezja warmińska, Diecezja elbląska, Diecezja ełcka

Metropolia **warszawska** - Archidiecezja warszawska, Diecezja płocka, Diecezja warszawsko-praska

Metropolia **wrocławska** - Archidiecezja wrocławska, Diecezja legnicka, Diecezja świdnicka

Ordynariat Polowy Wojska Polskiego - Ordynariusz – bp Józef Guzdek

oprac. redakcja - na podstawie strony internetowej Konferencji Episkopatu Polski

Spacerem po Monachium

Pałac Nymphenburg

Letnia rezydencja Wittelsbachów zbudowana w stylu barokowym i otoczona parkiem, będąca jednym z najświetniejszych osiągnięć baroku europejskiego, jest miejscem narodzin króla Ludwika II.

Historia pałacu Nymphenburg sięga drugiej połowy XVII w. Ferdynand Maria Bawarski, elektor Bawarii, po urodzeniu się długo oczekiwanego syna i następcy tronu Maksymiliana II Emanuela, ofiarował swojej małżonce Henriecie Adelajdzie Sabaudzkiej teren pod zabudowę pałacu na zachód od Monachium. Budowę rozpoczęto w 1664 r. pod okiem włoskiego architekta Agostino Barelli. Początkowo był to pojedyńczy pawilon otoczony kościołem, budynkami gospodarczymi oraz małym ogrodem.

Od 1701 r. rozbudową pałacu matki zajął się syn Maksymilian Emanuel. Po obu stronach pałacu powstały po dwa pawilony boczne połączone z budynkiem środkowym galeriami. Poszerzeniu uległ również ogród, gdzie wykopano istniejący dzisiaj kanał. Najistotniejsze zmiany w rozbudowie nastąpiły w latach 1715-1726. Nadawaniem ostatecznego kształtu zajęli się artyści sprowadzeni z Francji jak Joseph Effner, Dominique Girard oraz artyści niemieccy, m. in. Kosma Damian Asam czy Johann Baptist Zimmermann. Kolejni władcy przeprowadzali zmiany w wystroju wnętrz.

Pawilon środkowy stał się centralnym punktem całego obiektu, do którego w symetryczny sposób dobudowywano kolejne pawilony. W latach 1729-1758 przed pałacem od strony miasta powstało w formie półkola (o średnicy 500 m) dziesięć dodatkowych pawilonów (tzw. Stadtrondell).W jednym z nich znajduje się obecnie powozownia (Marstallmuseum) oraz muzeum porcelany. Również park otrzymał w tym czasie swój ostateczny kształt. Od strony zachodniej pałacu utworzono geometryczny ogród w stylu francuskim, który następnie przechodził w leśny park z regularnymi alejkami oraz

symetrycznie stojącymi pałacykami (Amalienburg, Badenburg, Pagodenburg, Magdalenenklause). W 1800 r. elektor Maksymilian IV zlecił przebudowę parku najsławniejszemu wówczas architektowi Friedrichowi Ludwikowi von Sckell. Zachowując barokową środkową część parku wraz z kanałem prowadzącym do kaskady wodnej artysta wprowadził naturalne elementy krajobrazowe przekształcając barokowy park w ogród angielski z naturalnie uformowanymi drogami, strumieniami, stawami, łąkami oraz naturalnym drzewostanem. Dla zwiedzających park Nymphenburg został udostępniony już w 1792 r.

Perełkę wewnątrz pałacu stanowi sala balowa (Festsaal) zwana też Salą Kamienną (Steinerner Saal) w pawilonie środkowym, zachowana w stylu późnego rokoko. Freski na suficie dzieła Johanna Baptista Zimmermanna przedstawiają starożytnych bogów. Główny fresk „Nymphen huldigen der Göttin Flora" (Nimfy oddają cześć boginice Florze) nawiązuje do nazwy pałacu.

W bogato zdobionych apartamentach królewskich udostępnionych dzisiaj dla zwiedzających na szczególną uwagę zasługują galerie portretów. Obok galerii Maksymiliana II Emanuela zawierającej pięć portretów dam dworu Ludwika XIV najbardziej znaną jest galeria Ludwika I (Schönheitengalerie Ludwigs I). Zawiera ona 36 portretów pięknych kobiet z różnych warstw społecznych namalowanych w latach 1827-1850 na zlecenie króla przez portrecistę Josepha Stielera. Na uwagę zasługują również weduty (pejzaże) zamków królewskich Franza Joachima Beicha.

W pawilonie południowym znajduje się orginalnie zachowana sypialnia, w której 25 sierpnia 1845 r. urodził się król Ludwig II. Również w południowym skrzydle pałacu, w dawnych stajniach dworskich, znajduje się muzeum powozów (Marstallmuseum). Zgromadzono w nim pojazdy konne królów i elektorów bawarskich, wśród nich reprezentacyjne i wyjazdowe karoce, sanie, jak również galerię obrazów przedstawiających konie z królewskich stajni. Z historią pałacu związana jest również działająca do dzisiaj manufaktura porcelany (Nymphenburger Porzellan). Od 1986 r. zbiór porcelany udostępniony jest w muzeum znajdującym się nad muzeum powozów. Zbiór dokumentuje prawie wszystkie wyroby od momentu powstania manufaktury w 1747 r. do lat 20-tych XX w.

Iwona Kuśnierz

Nowi błogosławieni męczennicy redemptoryści z Hiszpanii

13 października br. w Hiszpanii (Tarragona) odbyła się beatyfikacja o. Józefa Ksawerego Gorosterratzu i pięciu towarzyszy. Nowi błogosławieni byli redemptorystami z miasta Cuenca. Ponieśli śmierć męczeńską w czasie hiszpańskiej wojny domowej (1936 – 39). Są oni jednymi z ofiar totalitaryzmów i nienawiści względem duchownych, które w pierwszej połowie ubiegłego wieku przybrały w Europie formę nowego pogaństwa. W Roku Wiary męczennicy hiszpańscy są dla nas wszystkich wezwaniem do odwagi w wierze. Oto ich biogramy:

O. Józef Ksawery Gorosterratzu Jaunarena

Urodził się w 1877 r. Był wykładowcą filozofii i nauk ścisłych a jako misjonarz pracował w wielu miejscach. Był człowiekiem bardzo utalentowanym, myślicielem i erudytą.

Prześladowanie religijne zaskoczyło go w Cuenca. Pełnił posługę kapłańską wśród uchodźców i zachęcał, by w razie potrzeby oddali swoje życie, będąc w pełni świadomym możliwości rychłego męczeństwa. 10 sierpnia 1936 r. został aresztowany przez żołnierzy Frontu Ludowego. Przywiązany do br. Wiktoriana, wraz z nim oddał swoje życie. Przed śmiercią wybaczył swoim prześladowcom.

O. Michał Goñi Áriz

Urodził się w 1902 r. Pomimo słabego zdrowia i wrodzonej nieśmiałości, okazał się dobrym i niestrudzonym misjonarzem. 31 lipca 1936 r. o. Michał Goñi został zatrzymany przez milicjantów wraz z o. Cyriakiem Olarte. Po oddaniu strzałów milicjanci pozostawili ich, aż wykrwawili się na śmierć. Opowiada się, że po otrzymaniu strzałów o. Michał przyczołgał się do o. Cyriaka, aby razem mogli dodać sobie otuchy i wyspowiadać się przed oddaniem życia Odkupicielowi.

Br. Wiktor (Wiktorian) Calvo Lozano

Urodził się w 1896 r. Pracował jako ogrodnik, zakrystianin i furtian. Był osobą cichą, ale głęboką. W 10 sierpnia 1936 r. został wyprowadzony z domu ze związanymi rękami. Wraz z o. Józefem Ksawerym Gorosterratzu zostali zaprowadzeni w pobliże cmentarza w Cuenca i brutalnie zamordowani. Tam w milczeniu oddali swoje życie Odkupicielowi, nie wyrzekając się swojej wiary, ani stanu zakonnego.

O. Cyriak Olarte Pérez de Mendiguren

Urodził się w 1893 r. W latach 1920-1926 prowadził pracę misyjną w Meksyku. Od maja 1935 r. mieszkał we wspólnocie w Cuenca. Ukrył się w domu zaprzyjaźnionego kapłana. Wypowiedział proroczo następujące słowa: „Dzień św. Alfonsa (1 sierpnia) spędzimy w niebie…".

31 lipca po odprawieniu Eucharystii obydwaj zostali wydani i aresztowani. Na oczach wielu ludzi prowadzono ich ulicami miasta, a potem oddano w ich kierunku strzały. O. Cyriak zmarł po godzinach agonii. Ciała, które wrzucono do tej samej trumny i zakopano we wspólnej fosie.

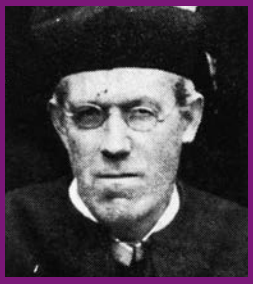

O. Piotr Romero Espejo

Urodził się w 1871 r. Ze względu na wrodzoną nieśmiałość i brak uzdolnień po pewnym czasie musiał zostawić przepowiadanie misyjne i poświęcił się posłudze sakramentu pojednania, modlitwie i umartwieniu.

Po wybuchu wojny domowej został wezwany do stawienia się przez rządem. Spokojnie stwierdził, że jest redemptorystą. Został internowany w domu dla ubogich, a potem żył na ulicach miasta. Z różańcem i krzyżem w ręku żebrał na ulicach o chleb. Żył jak prawdziwy misjonarz opiekując się chorymi, spowiadając i celebrując Eucharystię po domach. Zachorował na czerwonkę i zmarł 4 lipca 1938 r. na skutek cierpień doznanych podczas prześladowania. Choć nie został zabity, koniec jego życia został uznany przez Kościół jako męczeński.

O. Julian Pozo Ruiz de Samaniego

Urodził się w 1903 r. Był cenionym spowiednikiem i kierownikiem duchowym. Opuścił Cuenca 20 lipca 1936 r. i ukrył się w domu pewnych przyjaciół. Zapytany, co powiedziałby, gdyby po nich przyszli, odpowiedział: „Przedstawilibyśmy się, kim jesteśmy: zakonnikami i redemptorystami. Nie mamy męczenników… więc może będziemy pierwszymi!" 9 sierpnia został aresztowany podczas odmawiania różańca i wyprowadzony na męczeństwo. Został zamęczony, kiedy modlił się na kolanach, mając w jednej ręce krzyż, a w drugiej różaniec, na twarzy zaś uśmiech.

oprac. redakcja

Święci pośród nas

Św. Walburga

Św. Walburga (Walpurga) urodziła się w 710 r. w Dewon (Anglia), jako córka św. Ryszarda, króla Wessexu i św. Bonny (Wunny). Jej braćmi byli św. Willibald i św. Winebald. Od dzieciństwa obdarzona była niezwykłymi darami natury i nadnaturalnymi łaskami. Gdy miała 11 lat ojciec oddał ją pod opiekę zakonnicom w klasztorze św. Scholastyki w Wimborne, gdzie odebrała bardzo staranne wychowanie. Sam udał się z synami na pielgrzymkę do Włoch, podczas której ciężko zachorował i zmarł w lutym 722 r. Willibald i Winebald wstąpili do klasztoru benedyktynów na Monte Cassino, skąd wezwani przez swego wuja, św. Bonifacego - Winfrieda (prowadził ewangelizację narodów germańskich), udali się do Niemiec. W międzyczasie Walburga również przywdziała benedyktyński habit zakonny. Łącznie przebywała w klasztorze w Wimborne przez 26 lat. Tam złożyła śluby zakonne i przygotowywała się do pracy misyjnej.

Walburga, podobnie jak jej bracia została wezwana do pracy misyjnej na terenie Niemiec. Wyruszyła z Anglii w 748 r. wraz ze św. Liobą i wieloma innymi zakonnicami. Gdy w okolicach kanału La Manche rozpętała się straszna burza, św. Walburga uklęknęła na pokładzie statku i żarliwie modliła się o uciszenie żywiołu, który zagrażał ich życiu i nagle burza ucichła. Był to cud, o którym opowiadali żeglarze i który przyniósł jej poważanie i cześć.

Po przybyciu do Niemiec święta spędziła dwa lata w Bishofsheim, po czym została mianowana siostrą przełożoną klasztoru założonego w Heidenheim przez jej brata Winebalda, opata w pobliskim zakonie męskim. Walburga z racji znajomości medycyny zajmowała się chorymi i umierającymi.

Po śmierci Winebalda (776) Walburga została mianowana przez drugiego brata - Willibalda, ówczesnego biskupa Eichstätt - przełożoną obu zakonów żeńskiego i męskiego. Odpowiedzialność tego urzędu napełniała ją wielką bojaźnią, ale z posłuszeństwa zakonnego przyjęła go, pokładając ufność w Boga. Zarządzała obydwoma klasztorami mądrze i przezornie, a z powodu jej cnót powszechnie uważana była za świętą, co też Bóg potwierdził cudami. Jedna z legend podaje, iż pewnego razu poproszono św. Walburgę, aby udała się w okolice Heidesheim, do chorej dziewczynki. W drodze otoczyły ją psy, wściekle ujadając. Zanim ojciec dziewczynki nadbiegł z kilkoma osobami, aby uratować świętą przed atakiem zwierząt, ta przemówiła do nich i psy uciekły, nie czyniąc jej żadnej krzywdy. Po całej nocy, spędzonej na modlitwie przy łóżku dziecka, rano ku wielkiej radości wszystkich domowników, okazało się, że Pan Bóg ją uzdrowił.

Walburga zmarła w opinii świętości 25 lutego 779 r. i została pochowana obok św. Winebalda. Z ciała jej rozchodziła się miła woń, a z jej twarzy bił cudny blask dziewiczej piękności. Grób jej zasłynął wielkimi cudami. Jedna z legend mówi o chciwej kobiecie, która żęła i wiązała snopki zboża w dzień św. Bartłomieja, który był w okolicach Eichstätt

wielkim świętem. Wieczorem zaczęła zbierać snopki i wtedy okazało się, że słoma przylgnęła jej do rąk i nie można jej odczepić. Zrozpaczona pielgrzymowała od kościoła do kościoła prosząc o pomoc, ale bez skutku. W końcu udała się do grobu św. Walburgi. Po szczerej modlitwie ślubowała, że już nigdy nie pogwałci przykazania Bożego i będzie czciła niedziele i święta, a wtedy słoma od jej rąk odpadła.

Zakony w Heidenheim, którymi za życia kierowała św. Walburga, popadły w ruinę w czasie rządów następcy Willibalda, więc w 870 r. biskup Eichstätt Otokar postanowił przywrócić im dawną świetność. W czasie prac zbezczeszczono grób świętej i ta ukazała się we śnie biskupowi i żaliła się na takie potraktowanie jej szczątków. Gdy krótko potem zawalił się ściana kościoła, odczytano to jako znak niezadowolenia św. Walburgi i przeniesiono jej relikwie do kościoła p.w. św. Krzyża w Eichstätt (obecnie św. Walburgi) we wrześniu 870 r. W 893 r. w czasie przekazywania części relikwii do klasztoru w Monheim, biskup Erchanbold odkrył, że mostek świętej wydziela wonny olej, mający lecznicze właściwości. W XIV w. śmiertelnie chory biskup Filip z Rathsmahausen dzięki niemu odzyskał zdrowie.

Św. Walburga została kanonizowana 1 maja 870 r. przez papieża Hadriana II. Od czasu kanonizacji relikwie św. Walburgi są wystawione w Eichstätt ku publicznej czci. Płynie z nich biały, przezroczysty płyn, którego użycie bardzo wielu chorym przywróciło zdrowie. Rzecz godna uwagi, że olejek ten płynie obficiej, gdy na ołtarzu jej czci poświęconym odprawiana jest Msza św.

Ojciec Anselm Grün w książce „Pięćdziesięciu wspomożycieli" scharakteryzował św. Walburgę następująco: „Reprezentuje ona wiele świętych kobiet, które razem z Bonifacym szerzyły chrześcijaństwo w Niemczech. Przed potęgą wiary, którą niosły z sobą, czmychały złośliwe chochliki i czarownice. Światło wiary przezwyciężyło wszelkie mroki zabobonów".

oprac. Ewelina Zientara

Św. Walburga jest patronką Eichstätt, Antwerpii, Groningen, rolników, żeglarzy i uprawiających sporty wodne. Wzywana jest w obronie przed burzami, głodem, dżumą, kokluszem, chorobą oczu i wściekliznę. W ikonografii przedstawiana jest w habicie benedyktyńskim z pastorałem, czasami w towarzystwie swoich braci. Jej atrybutami są: fiolka, korona, księga, psy. Jej wspomnienie w kościele katolickim obchodzimy 25 lutego.

Noc Walpurgii: Noc z 31 kwietnia na 1 maja dla plemion germańskich miała szczególne znaczenie. Zaklęciami próbowano przegonić ostatecznie zimę, a na „łysej górze" Brocken (najwyższy szczyt gór Harz w środkowych Niemczech) odbywały się pogańskie sabaty, tańce wokół ognisk oraz rytuały związane z kultem płodności. Wykonanie ich miało poganom przynieść zarówno pomyślne zbiory, jak i liczne potomstwo. Góra była otoczona legendą ze względu na charakterystyczne zjawisko atmosferyczne, zwane widmem Brockenu lub mamidłem górskim, gdy wydłużony cień patrzącego padał na chmury poniżej z aureolą wokół głowy. Budziło to strach u okolicznych mieszkańców, wierzących, że Brocken to ulubione miejsce diabła i czarownic, zwłaszcza w noc przesilenia. Dlatego w wigilię kanonizacji św. Walburgi bito w dzwony kościelne, wieszano krzyże nad drzwiami domów i posypywano progi stajni egzorcyzmowaną solą, prosząc, aby Święta przybyła na pomoc.

Sanktuaria bawarskie

Bogenberg

Bogenberg jest najstarszym bawarskim sanktuarium maryjnym. Wierni pielgrzymują tu od 1104 r. Położone na zalesionym wzgórzu, 120 m nad Dunajem, jest widoczne z odległości wielu kilometrów.

Tradycja podaje, że w 1104 r., wyłowiono z wód Dunaju, płynącą pod prąd, kamienną figurę Matki Bożej. Uznano to za cudowne wydarzenie a miejscowy władca graf Aswin von Bogen umieścił figurę w istniejącej na wzgórzu Bogenberg kaplicy zamkowej. Od tego momentu rozpoczęły się do tego miejsca liczne pielgrzymki. W 1224 r. Papież Honoriusz III wydał dokument, w którym nazwał Bogenberg „Górą Świętej Maryi" (Berg der heiligen Maria). W 1286 r. biskup Bernard z Passau i w 1294 r. biskup Enicho z Freisingu a rok później papież Bonifacy VIII ogłosili odpusty udzielane wiernym pielgrzymującym do sanktuarium Bogenberg.

W tym też okresie z powodu zwiększającej się liczby pielgrzymów postanowiono wybudować nowy kościół, który ukończono w 1295 r. Obok niego wybudowano dom dla zakonników, gdyż od początku istnienia sanktuarium pielgrzymami zajmowali się benedyktyni z niedalekiego klasztoru Oberalteich. Budowa nowego kościoła w stylu gotyckim zakończyła się w 1463 r. Zniszczenia dokonane w czasie wojny trzydziestoletniej i splądrowanie świątyni przez Szwedów w XVIII w. spowodowały, że odbudowano jej wnętrze wiek później w stylu rokoko. W drugiej połowie XIX w. usunięto wszystkie elementy rokokowe, by nadać kościołowi pierwotny gotycki wygląd. Kolejna przebudowa nastąpiła w latach 1953-1960. Z tego okresu pochodzi nowoczesny ołtarz przedsoborowy.

Liczba pielgrzymów wzrosła gwałownie w wieku XV i XVI. Przykładowo w roku 1530 do Bogenberg przybyli pielgrzymi z 241 miejscowości. W niektóre święta liczba ich dochodziła do 15.000 dziennie. Sanktuarium nawiedzali książęta i królowie, jak cesarz Ferdynand II, cesarzowa Eleonora, król węgierski Ferdynand III, czy król bawarski Maksymilian I wraz z żoną królową Marią.

Cudowna figura Matki Bożej znajduje się w ołtarzu posoborowym, stojącym na początku prezbiterium. Postać Maryi, wykonana z piaskowca, przedstawiona jest w stanie błogosławionym. Figura powstała w XIII w.

Do cennych zabytków znajdujących się w kościele należy zaliczyć m. in.: romańską kamienną figurę Matki Bożej z ok. 1200 r., wczesnogotycki kamienny krzyż z ukrzyżowanym Zbawicielem pochodzący z ok. 1300 r., kamienną Pietę z ok. 1430 r., wczesnobarokową figurę Matki Bożej Różańcowej z XVIII w., rokokową ambonę z 1725 r.

Po zlikwidowaniu klasztoru w wyniku sekularyzacji w 1803 r., zakonnicy opiekowali się tym miejscem jeszcze do roku 1822. W okresie późniejszym opiekę przejęli księża diecezjalni.

Obecnie kościół na wzgórzu jest kościołem parafialnym dla parafii Bogenberg. W 2009 r. biskup archidiecezji Regensburg powierzył sanktuarium w Bogenbergu krakowskim franciszkanom.

Święta patronalne przypadają w święta Znalezienia Krzyża Świętego i Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny.

Barbara Małoszewska

Ponad 500 lat wierni ślubom, które złożyli Maryi

W niedzielę Zielonych Świąt mieszkańcy odległej o 75 km miejscowości Holzkirchen wnoszą do kościoła na Bogenberg świecę o wysokości 13 metrów i wadze 50 kg. Pielgrzymują dwa dni a czynią to już ponad 500 lat, bez przerwy, każdego roku.

Przed ponad 500 laty (podania i dokumenty mówią o roku 1475 bądź 1492) mieszkańcy Holzkirchen ślubowali Matce Bożej, iż co roku – w dziękczynieniu za uratowanie od zarazy okolicznych lasów – będą składać u jej stóp świecę jako wotum.

Wotywna świeca zrobiona jest ze świerkowego pnia, na który spiralnie owija się woskową nić w kolorze czerwonym. Najpierw pielgrzymi przez wiele kilometrów niosą świecę w pozycji horyzontalnej, by potem od podnóża świętej góry wnieść ją - skierowaną ku niebu - do wnętrza kościoła. Tam pozostaje przez dwa lata.

Ważące 50 kg wotum niosą w pozycji pionowej pojedynczo specjalnie wybrani pielgrzymi, którzy kilkakrotnie zmieniają się w drodze, uważając przy tym, by balansująca na wszystkie strony świeca nie upadła. Zgodnie z lokalnymi wierzeniami, gdy dojdzie do upadku, nastąpią nieszczęścia, choroby, wojna lub głód. Świeca upadła na ziemię podczas wnoszenia jej na wzgórze w latach: 1913 i 1938, które poprzedzały wybuch I i II wojny światowej.

Pielgrzymka Polskich Misji Katolickich w Niemczech do Ziemi Świętej w Roku Wiary

W dniach 12 – 20 listopada 2013 r. odbyła się pielgrzymka Polskich Misji Katolickich w Niemczech do Ziemi Świętej w celu pogłębienia wiary. Wzięło w niej udział ponad 600 pielgrzymów.

Wieczorem 12 listopada 45-ciu pielgrzymów z naszej parafii wraz z proboszczem o. Stanisławem Pławeckim wylatuje do Tel Awiwu, gdzie o świcie wita nas uśmiechnięty o. Eleazar OFM z Betanii. Przejeżdżając autokarem do **Nazaretu** dowiadujemy się, że dotykanie miejsc świętych jest modlitwą a Ewangelia rozgrywa się cały czas. Po śniadaniu z hotelowego tarasu podziwiamy panoramę miasta z Bazyliką Zwiastowania, później udajemy się na **Górę Tabor**, by w czasie Mszy św. na wolnym powietrzu obok kościoła Barluzziego doświadczyć cudu Przemienienia Jezusa (Łk 9,28-36). Zjeżdżając busami krętą uliczką przyglądamy się skąpanej Słońcem przyrodzie, która towarzyszyła mistrzowi i uczniom w drodze na Święto Namiotów. Udając się w kierunku zachodnim zatrzymujemy się przy kościółku upamiętniającym wskrzeszenie syna wdowy z Nain. W nadmorskiej Cezarei, stolicy rzymskich prokuratorów Judei zwiedzamy teatr, cyrk, akwedukt i ruiny miasta pamiętające Heroda Wielkiego, Poncjusza Piłata i dwa lata więzionego przed podróżą do Rzymu św. Pawła. Na szczycie Góry Karmel modlimy się przy ołtarzu proroka Eliasza, który pokonał 450 proroków Baala (1Krl 18,20-40) i podziwiamy panoramę okolicy. W Hajfe o zachodzie Słońca urzeka nas położony na skarpie Ogród Bahajów i karmelitański klasztor Stella Maris mieszczący grotę,

w której przebywał Eliasz i zatrzymała się Święta Rodzina w drodze do Egiptu.

Następnego dnia rano wyruszamy do **Kafarnaum**, gdzie zwiedzamy synagogę, w której nauczał Jezus i modlimy się w oktogonalnym kościele nadwieszonym nad murami domu św. Piotra, w którym Jezus uzdrowił jego teściową. Spoglądamy na Jezioro Galilejskie, sanktuarium uczynione przez Boga, miejsce powołania apostołów i kroczenia mistrza po wodzie. Po krótkim przejeździe autokarem w milczeniu wsiadamy do łodzi Piotrowej i słuchając fragmentu Ewangelii (Mk 4,35-41) odczytanego przez o. Eleazara modlimy się na środku jeziora słuchając ciszy nastałej po burzy. Przerywamy ją śpiewając „Barkę". Doświadczywszy duchowo obecności Jezusa udajemy się do miejsca rozmnożenia chleba i ryb (Mk 6,30-46) w Tabgha, by pomodlić się w niewielkiej świątyni przy skale pod ołtarzem pamiętającej cud. W położonym nieopodal Kościele Prymatu jesteśmy świadkami przekazania św. Piotrowi władzy pasterskiej przez Jezusa (J 21,15-19). By nabrać sił kosztujemy ryby św. Piotra, daktyle i kawę z kardamonem w pobliskiej restauracji z widokiem na jezioro. Później udajemy się do Tyberiady na modlitwę w kościele św. Piotra, gdzie oglądamy podwórzowy ołtarz gen. Andersa. Dzień kończymy wspólną Eucharystią w amfiteatrze na **Górze Ośmiu Błogosławieństw**, po której Ks. Rektor Stanisław Budyń podkreśla, że jest to pierwsza pielgrzymka polskich misji z Niemiec do Ziemi Świętej. Wieczorem po kolacji chętni udają się do Bazyliki Zwiastowania w Nazarecie na adorację Najświętszego Sakramentu w różnych językach przed Grotą Zwiastowania, gdzie Słowo stało się Ciałem.

Kolejnego dnia jedziemy do Kany Galilejskiej, miejsca pierwszego cudu Jezusa. Małżonkowie odnawiają przysięgę małżeńską w kaplicy ogrodowej przy kościele wybudowanym na fundamentach domu weselnego. Wracamy do Nazaretu, by modlić się w prawosławnym kościele Archanioła Gabriela i starej synagodze mieszczącej Kościół Strącenia, świadka odrzucenia Jezusa przez naród (Łk 4,16-30). Zmierzając do

Bazyliki Zwiastowania nawiedzamy pobliski kościół św. Józefa wybudowany na ruinach domu Św. Rodziny i już skupieni w górnej świątyni z pielgrzymami z całych Niemiec przeżywamy Mszę św. pod przewodnictwem o. proboszcza Stanisława Pławeckiego. Głoszący kazanie o. Eleazar pyta nas, czy chcemy włączyć się w dzieło Zbawienia i jak Maryja nieść Boga innym. Po indywidualnej modlitwie przed Grotą i spacerze po stromych uliczkach miasta udajemy się autokarem przez Jerozolimę do hotelu w Betlejem, w którym po kolacji ma miejsce wieczór wspomnień małżeńskich.

O świcie 16 listopada wyruszamy do **Jerozolimy**, by nawiedzić Bazylikę Grobu Bożego. W ciszy klękamy na Kalwarii całując skałę, na której stał krzyż Chrystusa i schodzimy kierując się obok Płyty Namaszczenia ku Kaplicy Grobu Pańskiego. Po wzruszającym spotkaniu ze Zmartwychwstałym uczestniczymy we Mszy św. sprawowanej przez o. proboszcza i o. Eleazara w kaplicy św. Marii Magdaleny obok Grobu. Później nawiedzamy Kompleks św. Aleksandra Newskiego z kamiennym uchem igielnym, łuk i kościół Ecce Homo, kościół św. Anny, którego podziemia kryją miejsce narodzin Maryi i podziemia starej Jerozolimy nieopodal Kaplicy Biczowania. Stąd odprawiając drogę krzyżową podążamy śladami Jezusa na Kalwarię. Po opuszczeniu murów Starej Jerozolimy na chrześcijańskim Syjonie modlimy się w Bazylice Zaśnięcia N.M. Panny i w sąsiadującym Wieczerniku pod którym mieści

się symboliczny grób Króla Dawida. Podziwiamy panoramę miasta i przechodzimy do kościoła św. Piotra in Gallicantu (gdzie zapiał kogut) mieszczącego w podziemiach Ciemnicę Jezusa.

Następnego dnia rano w **Betlejem** nawiedzamy Pole Pasterzy, kościół, grotę pasterzy i dom wykuty w skale. Kolejnym celem pielgrzymkowym jest Góra Oliwna w Jerozolimie. Tu nawiedzamy grotę Getsemani, Grób N.M. Panny i w ciszy przechodzimy przez Ogród Oliwny ku Bazylice Narodów wzniesionej nad Skałą Agonii. Po wspólnej dla wszystkich misji niedzielnej Eucharystii spoglądamy na Dolinę Cedronu z cmentarzem żydowskim, gdzie ma odbyć się Sąd Ostateczny. Później przejeżdżamy do pustelni św. Jana Chrzciciela i nawiedzamy grób św. Elżbiety. W pobliskim kościele św. Jana Chrzciciela modlimy się w miejscu jego narodzin. Następnie kierujemy się do Ein Ka-

rem, gdzie Maryja nawiedziła św. Elżbietę i wypowiedziała radosne „Magnificat". Wieczorem po kolacji o. Eleazar przybliża nam religię żydowską.

Kolejnego dnia w betlejemskiej Bazylice Narodzenia o. proboszcz z o. Eleazarem sprawują Mszę św. przy Żłóbku. Po komunii całujemy miejsce narodzenia Zbawiciela. Przechodząc do przyległego kościoła św. Katarzyny nawiedzamy celę św. Hieronima, który tłumaczył Biblię z języków oryginalnych. Modlimy się w pobliskiej Grocie Mlecznej, miejscu przebywania św. Rodziny i wracamy na ostatnią wspólną Mszę św. w kościele św. Katarzyny, po której ks. Rektor dziękuje za wspólne pielgrzymowanie. Wyśpiewane kolędy wprowadzają nas w atmosferę Bożego Narodzenia. W Jerozolimie zwiedzamy centrum Yad Vashem a następnie udajemy się na Górę Oliwną, by modlić się w kościele Betfage, skąd Jezus wyruszył na oślęciu do Jerozolimy. W meczecie Wniebowstąpienia spoglądamy na skałę z odciśniętą stopą Chrystusa, w grocie przy kościele Ojcze Nasz odmawiamy modlitwę, której nauczył apostołów Jezus a w kościele Dominus Flevit wspominamy płaczącego Jezusa nad Jerozolimą, podziwiając jej przepiękną panoramę. Wieczorem udajemy się na pożegnalną kolację beduińską z pokazem tańców.

19 listopada nawiedzamy Plac Świątynny w Jerozolimie gdzie stała świątynia Jerozolimska a obecnie meczet El-Aksa i Omara przykryty złotą kopułą nad skałą wzgórza Moria. Krętymi uliczkami udajemy się pod Mur Zachodni, jedyną pozostałość świątyni. Tu obserwujemy modlących się Żydów i medytujemy nad losami Jezusa. Opuszczając miasto Boga (Za 2,8-9 i 14-15) przejeżdżamy do Jerycha, najstarszego miasta świata, by kolejką linową udać się na miejsce kuszenia Chrystusa po 40-to dniowym poście. Modlimy się w prawosławnym monastyrze, z tarasu którego rozpościera się widok na góry. Nad Jordanem odnawiamy przyrzeczenia chrzcielne i na pamiątkę chrztu Jezusa stojąc w wodzie rzeki poddajemy się obrzędowi polania głowy. W Qumran zwiedzamy muzeum najstarszych rękopisów biblijnych i pozostałości zabudowań historycznej wspólnoty. Kąpielą w Morzu Martwym i ostatnią medytacją na Pustyni Judzkiej kończymy nasze pielgrzymowanie udając się na Mszę św. w Betanii w kościele św. Łazarza. Po kolacji dziękujemy naszemu przewodnikowi, który święci zakupione dewocjonalia.

W środę rano rano wylatujemy z lotniska w Tel Awiwie do Monachium. Patrząc przez okno samolotu na znikającą w chmurach ziemię ściskałam ukradkiem kamień myśląc: zabiorę Cię ze sobą Ziemio Święta. Moja Ziemio.

I zachowam w sercu na zawsze. Bo jak powiedział na pożegnanie o. Eleazar: Ziemia Święta jest tam, gdzie żyją święci ludzie.

Beata Modzelewska-Kowalewska

WYDARZENIA PARAFIALNE

Odpust parafialny

W niedzielę 25 sierpnia 2013 r., w przeddzień Uroczystości Najświętszej Maryi Panny Częstochowskiej, w kościele Matki Bożej Królowej Pokoju na Giesingu świętowaliśmy Odpust Parafialny. Podczas uroczystej Mszy św. Odpustowej wierni dziękowali za wstawiennictwo Matki Bożej Częstochowskiej oraz oddali się kolejny juz raz jej Matczynej opiece. Ojciec Stefan Karpeta, misjonarz z Boliwii wygłosił kazanie. Po zakończeniu Eucharystii wierni udali się na festyn parafialny, aby przy polskiej muzyce i polskim jedzeniu wspólnie biesiadować.

74 rocznica wybuchu II wojny światowej

1 września 2013 r. w 74 rocznicę napadu hitlerowskich Niemiec na Polskę i rozpoczęcia II wojny światowej na cmentarzu Perlacher Forst przy grobach polskich żołnierzy spotkali się licznie nasi parafianie. Modlitwy za zamordowanych w czasie II wojny światowej Rodaków poprowadzili duszpasterze: o. Tomasz Sadowski CSsR, o. Bogdan Nieć CSsR oraz o. Stefan Karpeta CSsR. Pan Aleksander Korybut Woroniecki, konsul ds. Polonijnych złożył wieniec biało-czerwonych kwiatów.

Mecz piłki nożnej

W niedzielne popołudnie 8 września 2013 r. na boisku sportowym na Neuperlachu spotkali się członkowie Kręgu Rodzin i ministranci, aby rozegrać towarzyski mecz piłki nożnej. Mecz odbył się w serdecznej atmosferze, bez fauli a po odgwizdaniu ostatniej minuty zapowiedziany został konieczny rewanż.

Wycieczka zespołu Krakowiak do parku rozrywki

W sobotę 14 września 2013 r. dzieci z zespołu Krakowiak wraz z rodzicami wybrały się na wycieczkę do parku rozrywki „Lolli Hop", by tam korzystać z wielu atrakcji. Po wspólnym obiedzie niestrudzone dzieci wróciły do zabawy. Wycieczka była nagrodą za całoroczny trud, który młodzi członkowie zespołu wkładają w cotygodniowe próby, naukę pieśni i tańców.

Rozpoczęcie nowego roku szkolnego w SPO im. Jana Pawła II

14 września 2013 r. uroczystą Mszą św. rozpoczęto nowy rok szkolny. Gościem nadzwyczajnym na Mszy św. był – arcybiskup syryjsko-antiocheńskiego-katolickiego Kościoła Joseph Melki. W kazaniu dostojny gość wskazał Jezusa, jako Tego, który łączy wszystkie języki, kraje

i ludzi. W Modlitwie Wiernych dzieci modliły się o pokój na Bliskim Wschodzie. Arcybiskup J. Melki wprowadził obecnych w niezwykłą bliskość Jezusa śpiewając Ojcze nasz - w języku aramejskim - języku ojczystym Jezusa. Następnego dnia w niedzielę 15 września 2013 r. Mszą św. rozpoczęły rok szkolny przedszkolaki.

Rozpoczęcie roku szkolnego 2013/2014 w Szkole Przedmiotów Ojczystych na Neuperlachu

W niedzielę 15 września 2013 r. w kościele św. Moniki sprawowana była uroczysta Msza św. rozpoczynająca nowy rok szkolny w Szkole Przedmiotów Ojczystych na Neuperlachu.

Ksiądz proboszcz o. dr Stanisław Pławecki w homilii zachęcał do systematycznej pracy, wytrwałości i cierpliwości. Zapewniał także, że każdy trud zostanie wynagrodzony, chociaż na efekty trzeba czasami czekać bardzo długo. Podczas Mszy św. zostały poświęcone wypełnione książkami plecaki szkolne najmłodszych uczniów. Po Mszy św. rodzice mieli możliwość zapisania dzieci na kolejny rok szkolny.

Ks. Markus Gottswinter nowym proboszczem w niemieckiej parafii św. Józefa

W czwartek 19 września 2013 r. w kościele św. Józefa odbyła się instalacja nowego proboszcza – administratora ks. Markusa Gottswintera, proboszcza parafii św. Ludwika. Po Mszy św. w sali parafialnej odbyło się spotkanie z ks. Gottswinterem. W koncelebrze Mszy św. uczestniczył ks. proboszcz naszej parafii o. dr Stanisław Pławecki. Na Msze św. i spotkanie przybyli również przedstawiciele Rady Parafialnej.

Finał Olimpiady Języka Polskiego w Krakowie

20 i 21 września 2013 r. pod patronatem Ambasady RP w Berlinie i Stowarzyszenia „Wspólnota Polska" odbył się w Krakowie finał Olimpiady Języka Polskiego w Niemczech". Monachium w swoich kategoriach zdobyło I, II i III miejsce. Pierwsze miejsce zajęła Kornelia Wantuch z SPK, drugie Magdalena Kowalewska, a trzecie Anna Gnacy. Ania i Magda są uczennicami SPO im. Jana Pawła II. Laureatki IX edycji Olimpiady Języka Polskiego w Niemczech otrzymały cenne nagrody.

Zespół Redemptor w Norymberdze

22 września 2013 r. w Polskiej Misji w Norymberdze odbyły się Dożynki. Zaproszonym gościem muzycznym na te uroczystości był zespół Redemptor z naszej parafii. Zespół śpiewał na dwóch polskich Mszach św. oraz kilka ludowych utworów na tradycyjnym festynie.

Msza św. Narodów

W niedzielę, 29 września 2013 r., w katedrze monachijskiej odprawiona została coroczna Msza św. Narodów z udziałem obcojęzycznych parafii archidiecezji Monachium-Freising. Mszy św. przewodniczył ks. biskup Engelbert Siebler. Dzieci i dorośli w strojach ludowych z kilku misji obcojęzycznych, w tym polskiej parafii, zostali zaproszeni do wspólnej modlitwy Ojcze Nasz. Po Mszy św. odbyło się spotkanie wiernych z ks. biskupem Engelbertem Sieblerem, podczas którego śpiewał chór naszej parafii pod kierunkiem p. Józefa Obuchowskiego. W spotkaniu wzięli udział również przedstawiciele naszej Rady Parafialnej.

Pielgrzymka do Włoch w Roku Wiary

W dniach 30 września do 6 października 2013 r. odbyła się pielgrzymka parafialna do Włoch. Jej trasa prowadziła przez Pizę, Rzym, Subiaco, San Giovanni Rotondo, Lanciano, Manopello i Spiazzi. W Rzymie pielgrzymi uczestniczyli w Audiencji Generalnej z Ojcem Świętym Franciszkiem oraz modlili się przy grobie bł. Jana Pawła II, w Subiaco nawiedzili Grotę św. Benedykta oraz klasztor św. Scholastyki, w San Giovanni Rotondo nawiedzili grób św. Ojca Pio. W Manopello zobaczyli słynną relikwię – Chustę św. Weroniki, koło miejscowości Spiazza nad jeziorem Garda nawiedzili Sanktuarium Madonna della Corona.

Wycieczka młodzieży w Alpy

Dnia 3 października 2013 r. młodzież naszej parafii, ministranci jak i uczestnicy spotkań „Laboratorium wiary", po raz kolejny wspólnie wybrali się w góry. 17 osobowa grupa wyruszyła pod duchowym przewodnictwem o. Tomasza Sadowskiego. Trasę przygotował i grupę poprowadził pan Darek Arsan a za organizację i wszelkie nagłe przypadki na trasie odpowiedzialna była pani Joanna Lange. Szczyt Hochfelln w Chiemgauer Alpen osiągnięto około godziny 15. Na szczycie pod samym Krzyżem na wys. 1645 m. n.p.m. młodzież zmęczona, ale szczęśliwa chwaliła Boga podczas Mszy św. którą odprawił o. Tomasz.

Zebranie Plenarne Polskiej Rady Duszpasterskiej Europy Zachodniej

W dniach 4–6 października 2013 r. w Domu Rekolekcyjnym przy Sanktuarium Maryjnym Mariabesyno w Gődőlő koło Budapesztu odbyło się doroczne, XXII zebranie plenarne Polskiej Rady Duszpasterskiej Europy Zachodniej, na które przybyło 60 osób: rektorzy, duchowni, siostry zakonne i świeccy z 11 krajów zachodniej Europy. Obradom przewodniczył ks. bp Wiesław Lechowicz, Delegat Konferencji Episkopatu Polski ds. Duszpasterstwa Emigracji Polskiej. 10-osobowej delegacji z Niemiec przewodniczył ks. prałat Stanisław Budyń, Rektor Polskiej Misji Katolickiej. Z naszej monachijskiej wspólnoty parafialnej w skład rady wchodzi prof. dr hab. inż. Piotr Małoszewski, który pełni w niej funkcję wiceprzewodniczącego. Tegoroczny temat spotkania brzmiał „Media w przekazywaniu wiary".

Rekolekcje dla członków AMDPC

W dniach 5-6 października 2013 r. w sali parafialnej przy kościele Matki Bożej Królowej Pokoju odbyły się rekolekcje dla członków AMDPC oraz osób zainteresowanych tematyką czyśćca. W spotkaniu uczestniczyło ok. 100 osób. Nauki rekolekcyjne głosiła, odpowiedzialna za dzieło AMDPC, siostra Anna Czajkowska. Tematy konferencji: Maryja – najdoskonalszy wzór wiary, Z odwiecznym Słowem poznajemy Maryję, Naśladujemy Matkę Bożą - Matkę Miłosierdzia, Oddać się w niewolę miłości Matce Bożej.

XII Forum Charyzmatyczne

W dniach 11-13 października 2013 r. w Dicke-Birken odbyło się XII Forum Charyzmatyczne polonijnych wspólnot Odnowy w Duchu Świętym. Wzięło w nim udział ponad 400 osób ze wspólnot z Niemiec, Holandii, Francji, Belgii, Luksemburga oraz Polski (z naszej wspólnoty parafialnej 15 osób). Tematem przewodnim były ewangeliczne słowa: „Panie przymnóż nam wiary" (Łk 17, 5-10), a katechezy i homilie oparte na Credo głosił ks. Michał Olszewski SCJ, egzorcysta diecezji kieleckiej, znany i ceniony rekolekcjonista.

Dzień Nauczyciela w SPO im. Jana Pawła II

W sobotę, 12 października 2013 r. w SPO przy Heßstr. świętowano Dzień Nauczyciela, podczas którego pierwszaki tradycyjnie złożyły ślubowanie i zostały pasowane na uczniów. Ojciec proboszcz dr Stanisław Pławecki składając pedagogom życzenia uświadomił, że wszyscy mieliśmy i co dnia mamy nauczycieli, że każdy dzień życia stanowi naukę, z której należy czerpać. Pani dyrektor Maryla Majchrzak dziękowała pedagogom i podkreślała wagę ich pracy w krze-

wieniu języka, tradycji i wiary. Serdecznie powitała pierwszaków i wręczyła dyplomy uczestnikom i zwycięzcom Olimpiady Języka Polskiego w Niemczech. Życzenia złożyła również przewodnicząca Rady Rodziców p. Joanna Wojtyła. Nauczyciele zostali obdarowani kwiatami i słodyczami. Na koniec odbyło się spotkanie nauczycieli i rodziców, które zostało przygotowane przez Radę Rodziców.

Diakon Martial Cadou gościem Koła Przyjaciół Fundacji Jana Pawła II

W dniach od 11 - 13 października 2013 r. Koło Przyjaciół Fundacji Jana Pawła II w Monachium, w ramach obchodów Dnia Papieskiego pod hasłem „Papież - człowiek dialogu" gościło pana Martiala Codou, autora książki pt. „Niewidzialny Klasztor Jana Pawła II" oraz jej tłumacza, o. Juliana Ilwickiego OCD. W piątek, M. Codou i ojciec J. Ilwicki uczestniczyli w cotygodniowym spotkaniu z młodzieżą. W sobotę, goście z Francji wzięli udział w spotkaniu z członkami parafialnego Koła Przyjaciół Fundacji Jana Pawła II. Po prelekcji można było kupić książki „Niewidzialny Klasztor Jana Pawła II" i „Dziewięć dni z Niewidzialnym Klasztorem JP II. Nowenna" oraz uzyskać wpis od autora. Spotkanie zakończyło się wspólną agapą.

XIII Dzień Papieski w kościele św. Józefa

W niedzielę, 13 października 2013 r. o. Julian Ilwicki przewodniczył kilku Mszom św. odprawianym w naszej parafii a towarzyszył mu diakon Martial Codou. Martial Codou jest diakonem i świadkiem w procesie beatyfikacyjnym Jana Pawła II. Podczas każdej Mszy św. diakon M. Codou wygłaszał do wiernych swoje świadectwo. Po głównej Mszy św. w kościele św. Józefa oraz po Mszy św. na Giesingu odbyły się spotkania, w czasie których wierni mogli dowiedzieć się więcej na temat Niewidzialnego Klasztoru Jana Pawła II. Członkowie Koła Przyjaciół Fundacji Jana Pawła II po wszystkich Mszach św. zbierali ofiary na rzecz tej Fundacji.

Koncert „Jan Paweł II w naszej pamięci”

Dnia 13 października 2013 r. wieczorem w sali parafialnej na Neuperlachu rozpoczął się koncert zatytułowany „Jan Paweł II w naszej pamięci”. Słowo wstępne wygłosił o. Tomasz Sadowski dzieląc się ze wszystkimi swoim osobistym świadectwem ze spotkania z Janem Pawłem II. Potem występowali kolejno artyści śpiewając napisane przez siebie pieśni, grając specjalnie na tę okazję zaaranżowane utwory związane z naszym Papieżem, recytując wiersze i dzieląc się osobistymi wspomnieniami ze spotkań z Janem Pawłem II. Były nagrania archiwalne i głos Papieża oraz film pokazujący jego ostatnie kroki na polskiej ziemi i pożegnanie z Polską. Po zakończeniu koncertu można było przy lampce wina albo soku, ufundowanego przez ojca proboszcza dr. Stanisława Pławeckiego, zostać jeszcze w aurze wspomnień.

Doroczne spotkanie Rady Katolików Świeckich Regionu Monachium

W piątek 17 października 2013 r. w sali monachijskiego Starego Ratusza odbyło tradycyjne doroczne spotkanie zorganizowane przez Radę Katolików Świeckich Regionu Monachium. Tradycją tego spotkania jest wręczenie Medalu o. Ruperta Mayera przyznawanego corocznie przez tę Radę pojedynczym osobom czy organizacjom jako podziękowanie za ich inicjatywy i działania społeczne motywowane wiarą chrześcijańską. Spotkanie w ratuszu poprzedziła Msza św. odprawiona w Bürgersaal. W tym roku medal otrzymała ekumeniczna grupa, wspierająca osoby starające się o azyl, z Puchheim pod Monachium, działająca przy parafiach św. Stefana i św. Marcina. W czasie spotkania głos zabrali: m. in.: Johanna Rumschöttel, radna Parlamentu Bawarskiego, Christine Strobl, pierwszy zastępca burmistrza miasta Monachium oraz ks. Rubert Graf zu Stolberg wikariusz biskupa ds. duszpasterstwa regionu Monachium. Na uroczystości obecni byli również przedstawiciele naszej parafii.

Dzień Nauczyciela w Szkole Przedmiotów Ojczystych na Neuperachu

19 października 2013 r. w Szkole Przedmiotów Ojczystych na Neuperlachu uroczyście obchodzono Dzień Edukacji Narodowej. Uczniów i rodziców powitała w sali parafialnej pani dyrektor Izabela Kulesza–Ubrich oraz przewodnicząca Rady Rodziców pani Joanna Halemba, która podziękowała wszystkim nauczycielom za nieocenioną pomoc w krzewieniu polskości wśród dzieci wychowujących się w Niemczech. Zebrani podziwiali tańce oraz piosenki dzieci z Zespołu Krakowiak oraz występy uczniów najmłodszych klas. Na zakończenie akademii uczniowie klasy II gimnazjum słowami wiersza jeszcze raz podziękowali nauczycielom za ich pracę zapewniając, że jest ona doceniana, a sami pedagodzy są dla swoich wychowanków prawdziwym wzorem do naśladowania. Każdy z nauczycieli został obdarowany piękną różą oraz upominkiem. Po części oficjalnej nauczyciele świętowali dalej częstując się przygotowanymi przez rodziców ciastami.

Uczniowie SPO im. Jana Pawła II złożyli hołd Powstańcom Styczniowym

W sobotę, 19 października 2013 r. uczniowie klasy V Szkoły Przedmiotów Ojczystych im. Jana Pawła II, pod przewodnictwem pań nauczycielek Ewy Bednorz i Katarzyny Sobolewskie,j złożyli kwiaty pod Pomnikiem Powstańców Styczniowych na monachijskim cmentarzu Alter Südfriedhof. Po wspólnym odmówieniu modlitwy za zmarłych zapalono znicze i wysłuchano historii o polskich powstańcach.

Spotkanie w Concordii przedstawicieli rad parafialnych z Polskich Parafii w Niemczech

W dniach 26-27 października 2013 r. w ośrodku Polskiej Misji Katolickiej Concordia odbyło się kolejne spotkanie przedstawicieli rad parafialnych z terenu całych Niemiec. Na spotkanie przybyli przedstawiciele 30 polskich parafii a wśród nich przewodnicząca naszej rady. Tematem wykładów była „Rola mediów w dzisiejszym świecie".

1 Listopada

Jak co roku 1 listopada 2013 r. modliliśmy sie: przy grobie Powstańców Styczniowych na monachijskim cmentarzu Südfriedhof, przy pomniku ku czci Polaków - ofiar nazizmu w Dachau na wzgórzu Leitenberg, przy Polskim Krzyżu na cmentarzu Waldfriedhof w Dachau. O godz. 16 odprawiona została Msza św. w kaplicy sióstr Karmelitanek na terenie byłego obozu koncentracyjnego w Dachau, której przewodniczył o. proboszcz dr Stanisław Pławecki CSsR. Podczas Mszy św. modlilimy się za Polaków, którzy zginęli za Ojczyznę a szczególnie za tych, którzy zostali zamordowani i zmarli w tym obozie.

11 listopada. Święto Niepodległości Polski

W poniedziałek 11 listopada 2013 r. w Dniu Święta Niepodległości Polski w kościele św. Barbary została odprawiona Msza św. w intencji Ojczyzny, której przewodniczył o. dr Adam Owczarski CSsR, który również wygłosił kazanie o wolności w naszej Ojczyźnie. W koncelebrze udział brali: o. proboszcz dr Stanisław Pławecki, o. Jan Przewoźnik, o. Tomasz Sadowski i o. Bogdan Nieć. Grupa parafian oraz dzieci z zespołu „Krakowiak" i ze Szkoły Przedmiotów Ojczystych im. Jana Pawła II przybyła w strojach ludo-

wych. Licznie stawiły się również poczty sztandarowe. Uroczystości towarzyszył śpiew chóru parafialnego pod kierownictwem pana Józefa Obuchowskiego. Po zakończonej Mszy św. parafianie udali się do sali przy kościele, by dalej przy śpiewie pieśni patryjotycznych radośnie świętować 95 rocznicę odzyskania Niepodległości przez Polskę.

Święto Niepodległości w Szkole Przedmiotów Ojczystych im. Jana Pawła II

W sobotę, 16 listopada 2013 r. odbyła się w SPO im. Jana Pawła II uroczysta akademia poświęcona 95 rocznicy odzyskania przez Polskę Niepodległości. Prezentacja multi-medialna ukazywała obrazy z historii Polski. Dzieci i młodzież recytowały wiersze i śpiewały pieśni. Odwołano się do nauczania Jana Pawła II, który podkreślał, że obowiązki względem Ojczyzny dotyczą każdego Polaka.

Imieniny o. proboszcza dr. Stanisława Pławeckiego

21 listopada 2013 r. świętowaliśmy imieniny ojca proboszcza dr. Stanisława Pławeckiego. Podczas Mszy św. o godz. 19 w kaplicy przy Heßstr. parafianie modlili się o wszelkie Łaski Boże i Opiekę Matki Bożej dla Solenizanta. Życzenia w kaplicy w imieniu całej wspólnoty złożyli przedstawiciele Rady Parafialnej. Obecni na Mszy św. parafianie zostali zaproszeni na poczęstunek.

Msza św. na zakończenie Roku Wiary

W Uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata 24 listopada 2013 r., nasza parafia świętowała zakończenie Roku Wiary. Uroczysta Msza św. w kościele Matki Bożej Królowej Pokoju, której przewodniczył ojciec proboszcz Stanisław Pławecki CSsR, rozpoczęła się procesją, w której niesiono relikwie bł. Jana Pawła II oraz ikonę Matki Bożej Częstochowskiej, obecną od 25 lat w naszym ośrodku duszpasterskim w Monachium na Neuperlachu. W trakcie Eucharystii miało miejsce także osobiste opowiedzenie się za Chrystusem.

Bale Andrzejkowe

23 i 30 listopada 2013 r. odbyły się Bale Andrzejkowe. Pierwszy zorganizowany przez SPO wspierał działalność szkoły na Neuperlachu a drugi Rady Parafialnej wspierał Stowarzyszenia „Nadzieja" w Tuchowie. Uczestnicy obu zabaw świetnie bawili się do późnych godzin nocnych.

Msza św. Adwentowa

Tradycyjnie na rozpoczęcie Adwentu, w niedzielę 1 grudnia 2013 r. do kościoła św. Józefa i św. Moniki przybyły dzieci z lampionami. Mszę św. w kościele św. Józefa odprawił o. proboszcz dr Stanisław Pławecki a w kościele św. Moniki o. Tomasz Sadowski. W kościele św. Józefa 7 chłopców zostało przyjętych do grona ministrantów.

Bożonarodzeniowy Dar Serca

1 grudnia 2013 r. tradycyjnie w pierwszą niedzielę Adwentu, po każdej Mszy św. odbyły się zbiórki pieniędzy na wsparcie biednych rodzin w Polsce. Każdy ofiarodawca otrzymał pamiątkową świecę przygotowaną przez Komisję Charytatywną Rady Parafialnej.

O TYM WARTO PAMIĘTAĆ

Styczeń

Wizyta duszpasterska (kolęda). Kapłani odwiedzają tradycyjnie wiernych w okresie Bożego Narodzenia. Osoby pragnące przyjąć duszpasterza proszone są o dokonywanie zgłoszeń w biurze parafialnym.

10 stycznia, piątek

Kolędowanie na Heßstr. po Mszy św. o godz 19.00

12 stycznia, niedziela

Wspólne śpiewanie kolęd z chórem. Neuperlach, po Mszy św. o godz. 12.15

19 stycznia, niedziela

Jasełka i opłatek parafialny, sala parafialna kościoła św. Moniki po Mszy św. o godz. 12

26 stycznia, niedziela

Jasełka i opłatek parafialny, sala parafialna kościoła św. Józefa, godz. 15.30

16 lutego, niedziela

Wybory do Rady Parafialnej

28 lutego-5 marca

Zimowisko dla dzieci obu Szkół Przedmiotów Ojczystych

5 marca, Środa Popielcowa

Początek Wielkiego Postu

4-9 kwietnia

Rekolekcje wielkopostne na Heßstr.

11-15 kwietnia

Rekolekcje wielkopostne na Neuperlachu

24-29 kwietnia

Pielgrzymka parafialna na uroczystości kanonizacyjne bł. Jana Pawła II i Jana XXIII

3 maja, sobota

Uroczystość NMP Królowej Polski, święto Konstytucji 3 Maja. Msza św. w int. Ojczyzny w kościele św. Barbary, godz. 19.00

4 maja, niedziela

Uroczystość Odpustowa NMP Królowej Polski na Neuperlachu. Msza św. w kościele św. Moniki, godz. 12.00 oraz spotkanie w Sali parafialnej.

11 maja, niedziela

Uroczystość Pierwszej Komunii świętej w kościele św. Józefa

18 maja, niedziela

Uroczystość Pierwszej Komunii świętej w kościele św. Moniki

25 maja, niedziela

Bierzmowanie w kościele św. Józefa o godz. 12

U NAS W PARAFII

W naszej parafii posługę duszpasterską pełnią redemptoryści:

Proboszcz, dziekan dekanatu południowego PMK w Niemczech	– O. dr Stanisław Pławecki CSsR
Wikariusz	– O. mgr lic. Tomasz Sadowski CSsR
Wikariusz	– O. mgr Bogdan Nieć CSsR
CSsR – skrót z języka łacińskiego:	Congregatio Sanctissimi Redemptoris – Zgromadzenie Najświętszego Odkupiciela
Pracownicy parafii:	Krystyna Szymańska – sekretarka Elżbieta Kołakow – sekretarka mgr Iwona Dziewior – pracownik socjalny Józef Obuchowski – organista Zdzisław Tulikowski – organista (Neuperlach) Józef Pajonk – kościelny

Rada Parafialna:
Dr inż. Barbara Małoszewska - przewodnicząca, mgr Józef Drewniok - wiceprzewodniczący, mgr Joanna Bąk - Polney, sekretarz, mgr inż. Dariusz Arsan, Andrzej Halemba, mgr inż. Mariola Hanusiewicz, inż. Hubert Karolak, Alina Kordasch, Artur Kupczak, dr med. Joanna Lange, Jakub Lubieniecki, Lidia Łomnicka, inż. Andrzej Majchrzak, Barbara Menhard, Ewelina Miśkowiec, mgr inż. Beata Modzelewska-Kowalewska, inż. Alina Richter, mgr inż. Urszula Szpetkowska – członkowie.

W działalności parafii biorą również udział: Siostry Urszulanki Serca Jezusa Konającego, Siostry Wspomożycielki Dusz Czyśćcowych i Siostry Wynagrodzicielki Najświętszego Oblicza.

POSŁUGA DUSZPASTERSKA

Przygotowanie do sakramentu chrztu świętego

Chrzest św. poprzedza katecheza dla rodziców i chrzestnych. Rodzice powinni zgłosić się miesiąc wcześniej przed zaplanowaną datą chrztu św. w biurze parafialnym, dostarczając akt urodzenia dziecka oraz wypełnić odpowiedni formularz. Przygotowanie prowadzi o. proboszcz dr Stanisław Pławecki CSsR.

Pierwsza Komunia Święta

Dzieci klas 3-cich przygotowywane są do pełnego udziału w Eucharystii poprzez katechezę szkolną w Szkole Przedmiotów Ojczystych oraz comiesięczne spotkania liturgiczne. Przygotowanie prowadzi o. Bogdan Nieć CSsR (Heßstr. 24) oraz o. Tomasz Sadowski CSsR (Max - Kolmsperger - Str. 9a).

Sakrament bierzmowania

Przyjęcie sakramentu bierzmowania poprzedzone jest cyklem spotkań katechetycznych, które rozpoczęły się w październiku 2013 r. Bierzmowanie odbędzie się odbędzie się 25 maja 2014 r.

Przygotowanie do sakramentu małżeństwa

Kurs przedmałżeński odbywa się w trzy razy w roku w miesiącach: październik-listopad, luty-marzec, czerwiec-lipiec. Terminy rozpoczęcia poszczególnych serii podawane są w ogłoszeniach parafialnych. Przygotowanie prowadzi o. proboszcz dr Stanisław Pławecki CSsR.

Poradnia Rodzicielstwa Odpowiedzialnego

Porady dla narzeczonych i małżonków w czwartek po Mszy św. Porady prowadzą

pp. Iwona i Andrzej Dziewiorowie. Prosimy o wcześniejszy kontakt, tel. 089/273 220 13.

Posługa duszpasterska dla chorych
Termin odwiedzin duszpasterskich chorego w domu czy w szpitalu ustala się w biurze parafialnym. Zachęca się, aby wzywać kapłana z posługą sakramentalną nie tylko wtedy, gdy chory znajduje się w bardzo ciężkim stanie, ale również z okazji I piątku m- ca, rekolekcji oraz Świąt Bożego Narodzenia i Wielkanocy.

Indywidualna katecheza dla dorosłych
Dla osób dorosłych, które jeszcze nie przystąpiły do Pierwszej Komunii Świętej i bierzmowania, istnieje możliwość indywidualnych katechez przygotowawczych, które prowadzi o. dr Stanisław Pławecki CSsR.

GRUPY PARAFIALNE

Ministranci
Spotkania formacyjne dla ministrantów, **Heßstr. 24**: grupa mlodsza - raz w miesiącu czwartek, godzina 17.00; grupa starsza - raz w miesiącu czwartek, godzina 17.00. **Max-Kolmsperger-Str. 9**: raz w miesiącu w niedzielę po Mszy św. o godz. 12.00.

Ruch Światło-Życie
Ruch biblijno – liturgiczny z akcentem na odnowę osobistą, a poprzez to odnowę całego Kościoła. Spotkania formacyjne w grupach, w piątek po Mszy św. - **Heßstr. 24**.

Wspólnota Odnowy w Duchu Świętym „Effatha"
Grupa oddaje chwałę Bogu w modlitwie dziękczynienia i uwielbienia, słucha Jego Słowa, naucza i apostołuje osobistym świadectwem życia. Spotkania w środę po Mszy św. - **Heßstr. 24**.

Krąg Biblijny
Wspólne rozważanie Pisma Świętego pod przewodnictwem kapłana. Spotkania w poniedziałki po Mszy św. - **Heßstr. 24**.

Krąg Modlitwy Różańcowej
Wspólne nabożeństwo w I sobotę miesiąca - **Heßstr. 24** oraz **Max - Kolmsperger - Str. 9a**. Modlitwa różańcowa w środę o godz. 18.30 w kaplicy Misji przy **Heßstr 24**, w niedzielę o godz. 11.30 **w kościele św. Moniki** oraz 18.00 **w kościele MB Królowej Pokoju**.

Domowy Kościół
Dwa kręgi po 8 rodzin, które spotykają się raz w miesiącu na modlitwie i wspólnym rozważaniu Pisma Świętego.

Krąg Rodzin Szensztackich
Dwa kręgi formacyjno – modlitewne, związane z Ruchem Szensztackim - spotkania: informacje u duszpasterzy.

Spotkania ewangelizacyjne dla młodzieży (14-18 l.)
W piątki po Mszy św. – **Max-Kolmsperger-Str. 9a**.

Młodzieżowe i Apostolskie Dzieło Pomocy dla Czyśćca
Spotkania w III niedzielę miesiąca po Mszy św. o godz. 8.45 - **Heßstr. 24**.

Koło Przyjaciół Fundacji Jana Pawła II
Pogłębianie znajomości nauczania Sługi Bożego Jana Pawła II, modlitwa o jego kanonizację i pomoc materialna Fundacji Jana Pawła II – termin spotkań podawany w ogłoszeniach duszpasterskich.

Chór parafialny
Próby: pn. godz. 19.30 - **Max - Kolmsperger - Str. 9a**, środa, godz. 19.30 - **Heßstr. 24**.

Zespół muzyczny „Redemptor"
Parafialny zespół wokalno-muzyczny. Próby w piątki o godz. 20.00 - **Heßstr. 24**.

Zespół wokalno-muzyczny „Semper Fidelis"
Próby w soboty o godz.20.00.

NAUKA - KULTURA

Szkoła Przedmiotów Ojczystych

Heßstr. 24
Zajęcia w każdą sobotę i niedzielę (z wyjątkiem ferii). W soboty w godz. od 9.30 do 13.00 dzieci w klasach od I podstawowej do III gimnazjalnej uczą się religii, języka polskiego, historii i geografii Polski oraz śpiewu. W niedziele od 11.15-12.55 odbywają się zajęcia w czterech grupach przedszkolnych (3-4-latki i 5-latki) oraz w zerówce.
Dyrektorem szkoły jest p. mgr Maryla Majchrzak.

Max - Kolmsperger - Str. 9a
Zajęcia w każdą sobotę (z wyjątkiem ferii) w godz. od 9.30 do 13.00 dzieci w klasach: od przedszkolnej do I/II gimnazjum, uczą się religii, języka polskiego, wiedzy o Polsce oraz prowadzone są zajęcia muzyczno ruchowe.
Dyrektorem szkoły jest p. mgr Izabela Kulesza - Ubrich.

Biblioteka

Heßstr. 24

Godziny otwarcia:

Środa:	20.00 - 21.00
Piątek:	20.00 – 21.00
Sobota:	10.30 – 13.00

(w czasie ferii szkolnych biblioteka jest nieczynna).

Kurs języka niemieckiego

Heßstr. 24: wtorki, środy i czwartki; dla początkujących - godz. 16.00 – 17.30, dla zaawansowanych –godz. 17.30 – 19.00; kontakt: p. mgr Magdalena Elsholz, tel. 089/642 19 32. ***Max - Kolmsperger - Str. 9a***: trzy razy w tygodniu popołudniu i wieczorem, różne grupy i poziomy; kontakt: p. mgr Aleksandra Radojewska, tel. 0179/829 87 47.

Spotkania seniorów

Heßstr. 24 oraz ***Max - Kolmsperger - Str. 9a.*** - termin spotkań podawany w ogłoszeniach

Zespół Krakowiak. Próby tańca ludowego dla dzieci

Zajęcia w soboty, godz. 13.00 - ***Max - Kolmsperger - Str. 9a.***

Spotkanie matek w stanie błogosławionym, matek z dziećmi zaraz po porodzie oraz do pierwszego roku życia

co dwa tygodnie we wtorki, od godz. 11.00 do 13.00 - ***Max - Kolmsperger - Str. 9a.***

Spotkania dla maluchów

Spotkania we wtorki dla dzieci od 1 do 2 lat a w piątki od 3 do 4 lat w godz. 10.00 do 12.00 - ***Max - Kolmsperger-Str. 9a.***

Film

Filmy video o tematyce religijnej, fabularne, dokumentalne. Terminy piątkowych projekcji po Mszy św. podawane są w ogłoszeniach - ***Heßstr. 24.***

Anonimowi Alkoholicy

Mityngi grupy anonimowych alkoholików w niedziele o godz. 14.00 - ***Heßstr. 24.***

Al - Anon

Mityngi grupy osób, które w mają alkoholika w rodzinie w niedziele o godz. 14.00 - ***Heßstr. 24.***

PORADY SOCJALNE

Heßstr. 24

Bezpłatna pomoc w wypełnianiu formularzy, pisaniu podań oraz w miarę możliwości w załatwianiu spraw w urzędach niemieckich, w interwencjach, w tłumaczeniu, itp.

Godziny urzędowania:

Poniedziałek, wtorek:	9.00 – 12.00
Środa:	13.00 – 17.00
Czwartek:	16.00 – 20.00
Piątek:	9.00 – 12.00

tel. 089/ 273 220 13,
w godzinach urzędowania

Godziny otwarcia Biura Parafialnego

Heßstr. 24, Schwabing

Poniedziałek:	9.00 – 12.00
Wtorek, środa:	9.00 – 12.00 i 13.00 – 17.00
Czwartek:	16.00 – 19.00
Piątek:	9.00 – 12.00 i 13.00 – 15.00
Sobota (z wyjątkiem ferii szkolnych):	9.30 – 13.00

tel. 089/ 273 220 0, fax 273 220 19,
w godzinach urzędowania

Max-Kolmsperger-Str. 9a, Neuperlach

Poniedziałek	9.00 – 12.00
Wtorek, środa:	9.00 – 12.00 i 12.45 – 17.00
Czwartek:	16.00 – 19.00
Piątek:	9.00 – 12.00 i 12.45 – 16.00

tel./fax 089/ 670 999 30,
w godzinach urzędowania

ADRES STRONY INTERNETOWEJ NASZEJ MISJI

www.pmk-muenchen.de

Na stronie internetowej znajdziesz aktualne ogłoszenia parafialne, więcej szczegółowych informacji o działalności Misji, grupach parafialnych i inne. Znajdziesz zdjęcia z uroczystości i wydarzeń a może znajdziesz siebie.

Porządek nabożeństw

Msze święte w niedziele i święta:

godz.	8.45	-	kaplica Misji (Heßstr. 24) **z wyjątkiem ferii szkolnych w Bawarii**
godz.	10.00	-	kaplica Misji (Heßstr. 24) - ***Msza święta z udziałem dzieci***
godz.	10.00	-	kaplica św. Jana Nepomucena (Ludwigsfeld)
godz.	11.00	-	kościół św. Moniki - ***Msza święta z udziałem dzieci***
godz.	12.00	-	kościół św. Józefa (Josephsplatz)
godz.	12.15	-	kościół św. Moniki (Max - Kolmsperger - Str. 7, Neuperlach)
godz.	18.30	-	kościół MB Królowej Pokoju (Werinherstr. 50, Giesing) Różaniec, godz.18.00

Msze święte i nabożeństwa w dni powszednie

kaplica Heßstr. 24: codziennie **godz. 19.00**

Poniedziałek: Msza święta

Wtorek: Msza święta i godzinna adoracja Najświętszego Sakramentu

Środa: **godz. 18.30** - modlitwa różańcowa, **godz. 19.00** - Msza święta i nowenna do Matki Bożej Nieustającej Pomocy **(w ostatnią środę miesiąca** modlitwa różańcowa w intencji pokoju**)**

Czwartek: Msza święta połączona z nieszporami **(w I czwartek m - ca**: Msza święta i nabożeństwo o powołania do kapłaństwa i życia konsekrowanego**)**

Piątek: Msza święta i koronka do Miłosierdzia Bożego **(w I piątek m - ca:** godz. 17.00 spowiedź dla dzieci, godz. 17.30 Msza św. z udziałem dzieci, godz. 18.00 spowiedź dla dorosłych, godz. 19.00 Msza święta i nabożeństwo ku czci Najświętszego Serca Pana Jezusa, po Mszy św. adoracja Najśw. Sakramentu**)**

Sobota: Msza święta **(w I sobotę m - ca** adoracja Najśw. Sakramentu, godz. 17.00 – 18.30; godz. 18.30 Godzinki ku czci Niepokalanego Serca NMP, oraz po Mszy św. modlitwa różańcowa i zmiana tajemnic różańcowych dla członków Kręgu Modlitwy Różańcowej**)**

oraz: **codziennie**, godz. 18.00 - Różaniec
13-go dnia m – ca od maja do października - Różaniec Fatimski
22-go każdego m - ca - Msza św. w int. kanonizacji papieża bł. Jana Pawła II
I sobota miesiąca, godz. 18.30 - Różaniec z bł. Janem Pawłem II przy wystawionych Jego relikwiach

kościół św. Moniki:

Wtorek, czwartek:	godz. 19.00	(Adwent, Wielki Post, maj, czerwiec, październik, listopad)
Piątek:	godz. 19.00	(zawsze, I piątek miesiąca: Msza św. i nabożeństwo ku czci Najświętszego Serca Pana Jezusa)
Sobota:	godz. 19.00	Msza św. niedzielna

Sakrament Pojednania

kaplica, Heßstr. 24: przed i po każdej Mszy świętej

Stałe dyżury w konfesjonale:

O. Tomasz Sadowski - poniedzialek

O. Stanisław Pławecki - wtorek

O. Bogdan Nieć - czwartek

kościół św. Moniki: przed i po Mszy świętej

W niedziele i święta w czasie Mszy św: godz. 12.00 w kościele św. Józefa
godz. 18.30 w kościele Matki Bożej Królowej Pokoju

A oto gwiazda,
którą widzieli na Wschodzie,
szła przed nimi, aż przyszła
i zatrzymała się nad miejscem,
gdzie było Dziecię.
Mt (2,9b)

Radosnego oczekiwania i gotowości
na przyjęcie Bożego Syna do swego życia,
mocy Ducha Świętego, który pomoże nam
zasiewać ziarno pokoju wśród Bliskich,

Błogosławionych Świąt Bożego Narodzenia
i wielu darów Bożych w Nowym 2014 Roku!

życzą
Duszpasterze i Rada Parafialna
Polskiej Parafii Katolickiej Monachium